

Baranyi Imre

Tudod, a költő...

Versek 2020-ból

Magánkiadás

Baranyi Imre

Tudod, a költő...

Versek 2020-ból

MAGÁNKIADÁS

ISBN 978-615-81669-2-8

Minden jog fenntartva.

© Baranyi Imre 2020

Virágom, vérem...

Virágom, vérem, égő érverésem,
hozzád kötődöm én minden dalomban.
Te vagy ma szomjam és az éhezésben,
te vagy csupán az én megálmodottam.

Felhőkön túli csalfa látomásból
szívemre szálló angyalom maradtál,
de kell-e több az önfeláldozásból,
amit nekem magaddal visszahoztál?

De még elég e tűz a lángoláshoz,
maradt-e bennünk égni még anyag?
Féltőn öllelek, és a csókjaidhoz
én összegyűjtöm minden álmomat.

Máglyánk fellobban, és e végzetet
mit bánom én, ha véled éghetek.

Szerelem

Sötét szobám falán dereng fel arcod,
tüzét felejtetem sosem szabad.
Szerelmesen teríti szét a csókod
ezer felé a szürke alkonyat.

Hiszem veled megint a lenge lángot
mi visszatér titokban általad.
Velünk meleng megannyi régi vágyott,
bolond időt megélt parancsolat.

Busás vagyonra még mi vágyam égne,
kevély imámra messze nem felel
komoly beszéd ma már, hiába, végre

találalak magamnak ezredévre
netán örökre is, hiszen, ha kell
veled halok meg égve, megkötözve.

Rohamra

Vajon mitől kerül felül ma is
bizonytalan jövőnknek érzetén
a most maró lidérce? Mint kavics
cipőmbé költözött, megérezem én.

Vajon mi lesz velünk, ha kardod is
hanyatlík éji küzdelemben? Én
imádkozom (s a hangja nem hamis
dalomnak) érted istenünk egén.

Mi lesz közös jövőnkkel, álmaink
csaták porában égve véresen
mivé lehetnek és szerelmeink...?

Felejtsük el hitetlenségeink,
együtt csatára, bongva ércesen
kiáltsuk: előre fivéreim!

Vágy

Nem értem én sem azt, mi közben éledt
közötted és közöttem én szerelmem,
csak azt tudom, hogy véled ím, betelnem
csupán sikertelen próbálkozás lett.

Velem ma lángoló kohóként égett
a környező világ, ölelte lelkem
megannyi rád-fogott parányi jelben,
öntött belém naponta új igéket.

Tudom, magam maradtam égve, várva
felém kelő mosollyal érkezésed,
akár megáldva, és akár alázva

karomba zárni téged, arra vágyva,
hevítsük át e kis szerelmi fészket,
megoldom én, akármilyen az ára.

Cicus

Puha talpával végigsétált
a frissen festett, piros padon,
majd ölembe ugrott a drágám,
és nyomot hagyott nadrágomon.

Szerelemsivatag

Homok és csók, aztán megint homok.
Körülöttem lábnyomom,
körülöttem lábnyomod.
Aztán megint csók és megint homok.

Majd oázis jött elénk,
ölemben te, öledben én
megpihentünk, mint vándorok
és megint csak csók és homok...

Indulóban

Kertedben állok, hallgatok,
már örök adósod vagyok,
virágaidból tépek.
Csokornyai jó hírt szaglatok,
kezemnek súlya visszafog
még átölelni téged.

Virágod szélbe szórom el,
pedig te vagy ki megfelel
hóbortos álmaimnak.
Csókjaink lengve folynak el,
megint a hajnal oly közel,
fényei áttolulnak.

Borostás arcom arcodon
keresi ízét vad-mohón
nyelved igézetének.
Ölöllek még a pamlagon
és álmaid varázsolom,
de már messzebbre nézek.

Batyumba raktam illatod,
belőled lopott falatot,
hamuban sült pogácsát.
Távoli tájra indulok,
lelkemnek mégis itt hagyom
egy utolsó fohását.

Fagyöngy

Örök szerelmünk megmarad
hisz visszaadtad csókomat
fagyöngy alatt emlékszel?
Lelked lelkemben olvadoz,
véred már engem felfokoz
szívből szeretni téged.

Oly egyszerűen mondom el,
hogy ennél egyszerűbb se kell,
mit érzek én miattad.
Nálam nincs boldogabb legény,
fagyöngyünk most is őrzöm én,
mert csókom visszaadtad.

Honvágy

Kövek között a fürge víz
szalad tova, mint csipkedísz
fodrozza habruháját.
Érből patakká szélesül,
partjára lomha béka ül
és próbálgatja hangját.

Futottam én is, mostoha
sorsom volt annak ostora,
s kerültem új hazába.
Vágyódtam vissza meg nem is,
mint akit forró vére visz,
de látod, mindhiába.

Lelkem maradt gyökértelen,
nem jött be lám, a végtelen,
a messzeségbe vágyás.
Fényképed nézem óhazám,
köztünk már az óceán,
szívemnek súlya mázsás.

Hová lett az a régi ér,
mi álmaimba visszatér
és torkomat szorítja?
Makacs terhemmel vállamon
megannyi szűrő sóhajom
fordítja léptem vissza.

Evolúció

Áthajóztunk az éveken,
vitorlánk szakadt,
hányódtunk dühös tengeren
dolgaink miatt.
Voltunk barbár kalózái
önnön hitünknek
és megtompultak fényei
tekintetünknek.

Egymásnak estünk, oktalan
harcaink során
el is veszítettük lelkeink
igazunk után.
És látod most hogy fogynak el
kreált érveink,
s mennek lecsóba lágyan el
fogyó éveink.

Nem tanultunk, vadak vagyunk,
barbárok talán,
olykor kimarad egy ütem
szívünk pitvarán.
Kiszolgálunk és hódolunk
mohó nagyúrnak,
nézzük ahogy képlékenyen
lakájjá gyúrnak.

Ritkuló jelek

Hangom valótlanul remeg,
a kottája is kancsal,
falsul szövi a rímeket
szívem köré a hajnal.
Belőled letört egy darab,
a zsebkendőmben őrzöm,
konok hűtlenségem miatt
ennyim maradt e földön.

Mint mentett kincsemmel futok
vad tűz előtt, tudatlan
szörnyeimmel megharcolok
a lelkedért, miattam.
Reménykedésem széttöri
köveknek koppanása,
vérző fejemet kötözi
lényednek földi mása.

De antennámmal még fogok
ritkuló jelet tőled,
ábrándjaimból én adok
és én kérek belőled.
Aztán egy őszi délután
a roppanó avarban
hangyák hordják egymás után
szét testem lankadatlan.

Elforduló

Magam vagyok e féltekén,
bordámból a másik felén
te vagy már mindörökre.
Ádáz harcunkba képzelem,
hogymegyszer itt leszel velem,
végleg hozzám kötözve.

Együtt száguldunk úrron át,
nagy tükreinknek foncsorát
kaparjuk rendületlen.
Átlátunk rajta és hamis
világunk titkaira is
rádöbbenünk mi ketten.

Oldozzuk egymás bűneit,
mint akiket rossz útra vitt
maréknyi büszkesége.
Öledben végre megfogam
csillag tekintetű fiam,
s őrizzük álmát félve.

De te amott a földtekém
elforduló másik felén
konok magányba fagyva,
nem hallod meg az énekem
és nem is válaszolsz nekem,
fejed már félrecsapva.

Szelídülés

Veled maradtam végül is,
sorsomnak furcsa lépteit
számolgom magamban.
Mert annyi minden változott
és a rengeteg változót
én egy képletbe gyúrtam.

De mentem, árkon bokron át
követtem sorsom csillagát,
futottam én utánad.
Szültél nekem két gyermeket,
úgy óvtalak, féltettelek,
mint egyetlen csodámat.

Megéltük egymás életét
és így e röpke földi lét
a szerelmünkbe fordult.
Átfutottunk az életem,
feddtél is, főztél is nekem,
rád-éhes gyomrom kordult.

Együtt öregsünk végül is,
időnknek csendes lépteit
én veled hallgatom már.
Nem rágódok a sorsomon,
mindegy, hogy a túloldalon
menny vagy pokol, mi rám vár.

Nem túl lágy dal

Porrá őröl a büszkeség
és azt zsákjában hordja szét
az érte küldött postás.
Kutya ugatja, nem pöröl,
kerítésedre könyököl,
hívásodra jött hozzád.

Magad adtad magadat el,
nem volt neked ki megfelel,
hogy vágyad csillapítsa.
Válogattál, mint ostoba
sorsod mostoha ostora,
csapkodtál össze-vissza.

És volt aki már sírva kért,
hogy hagyd abba az istenért,
de te fogad szorítva
ütöttél-vágtál szüntelen,
vad voltál és oly féktelen,
nem néztél rá se vissza.

Itt vannak hát a lelkedért
és mondd barátom, ennyit ért,
hogy még le sem hajoltál
neked nyíló virágodért?
Most fizess büszkeségedért,
de ki ne mondd, ha bánnád.

Dinnye

Szaladt utánam a dinnyecsősz,
én csak futottam.
Aztán a dinnyelében úsztam
hasra bukottan.

Elengedő

Előlem szöktél szürke, messze tájra,
pedig te voltál rétemnek virága,
te voltál engem fellegekbe húzó
és te voltál a mélységbe taszító.

Öleltelek a fűbe, jégbe, sárba,
de belátom most már hogy mindhiába,
menni akartál messzeségbe tőlem,
futottál és menekültél előlem.

Nálam hagytad tengernyi tünde álmod,
abból fűzők most nyakláncot magamnak,
abból kapok még téli éjre lángot.

Szemembe ugyan könnycseppek tolulnak,
de keresek majd egy másik virágot,
lassan megvirrad, kezdődik a holnap.

Kérges dal

Fakó kabátomon megült magányom
porát lemosta hűs eső ma reggel,
dacoltam én a túl komoly világom
felével és dacoltam ős hideggel.

Nem éltem úgy, nem éltem én csak épphogy
szabályokat követve-szegve, félve,
nem értem el csak azt, mi gyorsan elfogy,
maradék létem angyaloktól kérve.

Hiába vágyom én meleg szobára,
nekem nem is dukál az éji tűz már,
nem is hajolnék senkinek szavára.

Ha volna még ki engem este megvár,
csak álldogálna szívem pitvarában,
szavam se volna ím, se jó, se rossz már.

Egy égő hajnalon

Nem érdemeltelek, tudom
egy tőled égő hajnalon
elveszítelek majd,
de addig még velem leszel,
ölellek és úgy alszom el,
hogyműdolsz nekem dalt,

egy régi-régi éneket,
mit jó anyád dalolt neked,
mikor csöppnyi voltál
és én álmomba álmodom
azon az égő hajnalon,
hogymű velem maradtál.

Szemedben messzi tengerek
vonzó fényei kéklenek,
elengedlek látod.
Szívem hasad a bánaton,
s azon az égő hajnalon
rád adom kabátod.

Örvény

Bolond világ felé halad
megannyi torzult elme,
de nincs velük (nem is lehet)
már istennek kegyelme.
Orozva földi kincseket
az ég felé mutatnak,
vigyorgó szájjal, kéjesen,
vad részegen mulatnak.

Ölik egymást erő okán,
nincs eleje se vége,
tivornyáikban ott tocsog
gőgjüknek büszkesége.
Erdőket vágnak cinkosan,
folyókba öntnek mérget,
ha féltőn emeled szavad,
úgy eltipornak téged.

Megyünk egy vad jövő felé
mohón és öntudatlan
főzzük meg annak híg levét,
látod mint forr a katlan?
Majd e világ úgy múlik el,
hogymagát felfalja,
pedig ha kérded így felel;
ő nem is ezt akarja.

Szieszta

Ma délután egy hús napágyon ültem,
enyhet adott fehér ernyő fölöttem,
koktélt kaptam és végre-valahára
nimfák legyeztek égiek dalára.

Elárasztottak minden földi jóval
dús ételekkel meg ambróziával,
versem olvasták és lanton daloltak,
becéztek engem majd belém karoltak

és bevittek engem egy hús szobába,
repítettek mint kinek nincsen lába,
ám hogy mi történt ott a félhomályban

elmondanám én, de reccsent napágyam,
felijedtem az álmomból csalódva
és nevetett a Nap hasát csapkodva.

Anyatermészet

Nem hiszem el hogy az emberi elme
képes a földet örökre legyűzni,
ma még mivelünk van Isten kegyelme
és még van némi remény menekülni.

Erdőket irtunk és levegőt rontunk,
vizeket szennyezzük oly rendületlen,
gyűlik már, egyre csak gyűlik a gondunk,
de étvágyunk mohó és feneketlen.

Mi lesz a vége mondd ennek a gőgnek,
mivel bőszen fenekedve alázunk
ostoba módon mi eget és földet.

Bár van elenyésző égi fohászunk,
de visszaüt majd az anyatermészet
és akkor vajon majd lesz maradásunk?

Az a tűz

Zsarátnokán ifjú tűzünk kihamvad,
mivé csitult a régi szenvedélyünk,
feledtük esküjét az éjszakáknak
melyekben égve tündökölt szerelmünk?

Maró hiányod megfeszíti elmém,
a homlokomra ráncokat vetítve,
úgy mondanám, de úgy... elénekelném
közös dalunk a Holdnak integetve.

De jó a szél, ha jó az óra, újra
tűzünket szítja és lángolunk belül,
öleljük egymást mégis összebújva.

A tűzből ismerős ütem kipendül,
parázslík égi csillagként pirulva
és dalunk a Holdnak sarlójára ül.

Csárda

Nagy élet volt rég a füstös hodályban,
cigány zenélt és a borospohárban
búmat feledtem, majd vad táncot jártam,
ettem és ittam, meg sohase bántam.

De mára már az ajtó is bezárva,
poros az asztal, az üres pohárba
pók költözött, légyre hiába várva,
ím omladozva álmodik a csárda.

Hajnal

A hajnal újra éjre jó, de szép is
ahogy terül melengve már a tájon,
amott a tó vizén elillan úgyis,
hogymon parányi rést találjon.

A fenyvesekkel átkarolva fut szét,
belengi lelkem ébredő világát,
fülemből súgja libbenő reményét,
az új nap izgató, bolond varázsát.

De még a hangok ím a Napra várnak,
amíg a kórus énekelni nem kezd
az ágakon ma csendben intonálnak.

E perc csupán a pillanat hogy érezd
a hajnal ízeit, telítve vággyal,
de hogy milyen lesz ó, e nap ne kérdezd.

Sötét vizek

A lelke már pokolra néz,
a testem is fogatlan,
mint egy ügyetlen tengerész
zord zátonyra futottam.
Vérednek kékje festi be
a szám szélét, kesernyés,
leégett házam belseje
vad kárhozattal pernyés.

Ma még talán egy harcra jó
vagyok, de büszkeségem
kormányozhatatlan hajó,
tetézi minden vétke.
Hozzám már rég nem volt közöd,
de azt azért még tudtam,
hogy ketten voltunk bűnösök
e rongyos háborúban.

Bolond mámorban táncolok
a pénzem elmulatva,
kezemmel füstöt markolok,
nem nézek csillagokba.
Zománcos bögrém is lyukas,
a borom elfogyott már,
Kháron meg ott vár engemet
a parton a ladiknál.

Ősz peremén

Ősz van, a fákon a fényeket oldja a hajnali köd már,
nagy tenyerében a földnek arany hegedű muzsikálja
nyári szerelmek elégikusan tova penderülését.
Ím ma kabátomat újra előveszem én a fogasról,
csípi a reggeli dér szele ingem alatt üde bőröm.
Hull a levél csapatokban a fák tetejét kopaszítva
és ropogósra cseréli egészen az úton a járását.
Még idelátszik a nyár, vele múlt el a nagy szerelemnek
tünde talánya, a nádas ölen ölelések elülnek.
Múlik a nyár, heve már beletéved az őszi peremébe.

Kaland

Szakítja már a hervadó virágot
e vad vihar, dühöngve fákat is tép,
előle hozzám menekül magányod,
hogyan onnan újra messze szökjön ismét.

Kívánlak, vágylak és ma úgy öllek,
mint istenektől kapott kegyes csodám,
beléd szerelmes hangon üdvözöllek
vad lázat égető lelkem ajtaján.

Tudom csak éjszakára térsz be hozzám,
mást nem remélek én, ez is csodás kegy,
érted remegve oldozom ruhádat,
jó a reggel, a vágy veled továbbmegy.

Utánad

Ma vérem újra úgy tüzel,
útból sziklát mos el,
amíg eljut szívembe.
Mivé leszek, ha nem leszel
és gyöngyeim ki fűzi fel,
ha eltűnsz mindörökre.

Mert egyedül én meghalok,
hiába lesznek angyalok,
kik vigasztalnak engem.
Emlékedből tüzet rakok,
hogyan majd a hideg hajnalok
ne tépjék szét az ingem.

Arcomon nem lesz már mosoly,
mint egy megbüntetett fogoly,
cellám sötétjét rázom.
Nélküled lelkem oly komor,
a vihar mindent szétszór
és én csak egyre fázom.

Művészi válság

Első óvadás
szerepem óta nem hív
egy rendező sem.

Rege a gondolatról

A messzeségbe száll a gondolat ma,
bolyong a széllel ősi tájakon,
hatalmas ormokon barangol újra,
repül tovább az óceánokon.

Ma nem rak elé átkozott sorompót
semmilyen körmönfont, okos szabály,
ma végre mondhat bárki bármilyen szót,
és kiálthatja azt amit muszáj.

Ma nincs alantas kényszer éljenezni
a vár fokán a meztelen királyt,
ma csak nagy álmainkkal kell törődni,
s nem megélni acsarkodó viszályt.

Másként volt régen, egykor, hajdanán,
ha nem így lenne, nem is mondanám.

Ősz szele

Az égre röppen bánatom,
majd szétterül a lombokon,
levelek földre szállnak.
Langy köd borul a tájra már,
arcomba ömlik, ó de kár,
törli nyomát a nyárnak.

Az ősz lelkeembe költözik,
pasztell színekbe öltözik,
a fények megfakulnak.
Hangok tompulnak dombokon,
fehér sapkák az ormokon
hűvös szeleket fújnak.

Belém karol megvigasztal
és mosolyogva marasztal,
nem enged be szobámba.
Leültet a kerti padon
és simogatja bánatom,
nyár emlékét citálva.

Ősz hangulat

Mi dolgom még e földön, nem tudom ma,
csak úgy, magányos csendemben ülök,
csípős, kesernyés verset írok néha,
elolvasom, majd beleszédülök.

Oly gyakran gondolok az elmúlásra,
hogyan a lelkem már csak nálad talál
némi áfiumot a gyógyulásra,
mely szerelmedből egy evőkanál.

Velem maradtál vénséges koromra,
a régi tűznél ketten melegsünk,
kezed kezemben morzsolgatom újra,
bőrünkön érzem, amint öregsünk.

Dal a keselyűkhöz

Mikor e világ térdre rogy
majd önmaga előtt,
akkor fogom mondani, hogy
e szörnyű délelőtt
következett a féktelen
tékozlástok miatt,
nem volt elég a végtelen,
azon felül sokat
akartatok kiszívni még
a föld alól bizony,
elszédített a mennyiség,
a minőség iszony
és mérhetetlen kapzsiság
lett úrrá rajtatok,
elintéztetek ostobán,
hogyan ez meg mit nyafog,
de most hogyan dőlnek a falak
tetteitek miatt,
roppant bűnötök csak mulat
az égő ég alatt,
azon tűnődtek hogyan lehet
ebből eladni még,
hogyan lehet kötni üzletet,
kivel és mennyiért.

Az út előtt

Ma reggel útra készülök,
én földjét vesztett bennszülött,
keresem új hazámat.
Mint akit már ezernyi gond,
az arcomon kemény a csont
és ráfagyott a bánat.

A dolgok útvesztőiben
kereng a múlt és a jelen,
még jövőjét kutatja.
Amott meg kint a földeken
az őszi vetést hirtelen
a tél hóval takarja.

Az én szántóm volt egykoron,
és itt élt minden rokonom,
de tőlem elvettétek.
Eladom hát a lelkeket,
mert azzal így mit kezdhettek,
nesztek kutyák, vigyétek.

Ma reggel végleg elmegyek,
nincs maradásom köztetek,
a testem már terítve.
Felettem egy halálmadár,
kis parcellám kiásva bár,
de nincsen elkerítve.

Csábítás

Hajómmal messze járok én
az ismeretlenek vizén
dagad, feszül vitorlám.
Úgy száguldok, mint fergeteg,
esőben, szélben rengeteg
vágyam repít tehozzád.

Szirének hangja nem hatott,
rohanok hozzád, vágatok,
a kardom élesítve.
Kérőidet elúzódom én,
nem lesz helyük e földtekén,
csábításnak ne dőlj be.

Őszi búcsú

Pasztellszínekbe öltözik az erdő
levélruhája hullik nesztelen,
föléje tornyosul megannyi felhő,
hogyan Hold ne lássa ágát meztelen.

A sóhajom száll, íme egyre feljebb,
mint színes léghajó a föld felett,
de már nekem tőled ma menni kellett,
mert összetörted bolond szívemet.

Barangolok a roppanó avarban,
szarvasok riadnak minden léptemen
és egy fülembe visszatérő dalban

visszabújsz ingem alá szerelmesen,
még csókot adsz és tartalak karomban,
majd az őszi szélben felejtetted nevem.

Kitérő

Az őszi szélben álmodó
malomkerék nyikordul,
szakadt meséket foltozó
reménykedésre kordul
gyomromban az a pár falat
melyet belőled téptem,
miközben titkolt vágyamat
nagy bűnökkel tetéztem.

A hátamon magányomat
én messzi elcipeltem,
ne kelljen már nekem neked
fájdalmamról mesélnem,
ne legyek hozzád mostoha,
de ne is legyek édes,
inkább maradtam ostoba,
vad harcaimtól véres.

Belőled az a pár falat
tart még életben engem
és a remény, hogy megmarad
némi szelídség bennem.
Nem vadít engem el soha
hiányodnak keserve,
fejemnek lesz a vánkosa
lelkem megannyi verse.

Utam hűsíti őszi szél
és szomjamat is oltja
patak vize az erdőnél,
ingem alá befolyva.
Maradok bolygó vándorod
de messziről kerüllek,
félig még el is fordulok.
mert már nem érdekellek.

Üstökös

Mint kozmoszomnak vándora
sorsom beteljesítem,
feléd száguldok, majd tova
futok megrészegülten.
Hosszú csóvám még láthatod
az égen elrepülni,
aztán sokáig várhatod
ismét közelre jönni.

Szerelmem lassan porlik el
az űrben szétterülve,
fényem kopik reményemmel
téged folyton kerülve.
De sorsom nem kerülhetem,
mert mindenemmel újra
végül hozzád megérkezem,
mindenségedbe hullva.

Lepke

Rozsdás levél a földre hull,
mint ahogy én gyanútlanul
hullottam a tüzedbe,
boldog naivan és bután
repültem fényeid után,
akár egy szédült lepke.

Bevonzottál bűvölve és
vesztemre voltam túl merész,
elégtem karjaidban,
Kifordítottál engemet,
felemésztetted lelkemet,
kutattál álmaimban.

Aztán meguntál hirtelen
és véget ért a végtelen,
dobtál egy mozdulattal,
azóta állok tétován,
várok szívednek pitvarán,
bár semmi nem marasztal.

Felelet

Megannyi kérdés tornyosul
létem köré, hogy piszkosul
kíváncsivá tesz engem,
miért múlt a nyár mégis el,
az őszi szél miért jön el,
miért gombolja ingem?

Kérdéseimre felelet
nincsen de én csak kérdezek,
minduntalan leráznak,
de kérdezek türelmesen,
végül kibökik kegyesen:
a válasz, azért mert csak.

Színes falevél

Mutogatja magát a fán,
az őszi széllel játszik,
aztán lehull egy éjszakán
és már-már meg se látszik.

A karrierje véget ért,
emléke már csak montázs,
de eszünkbe jut könnyedén,
ha hozza őt a postás.

Dal a nagyúrhoz

Felém kiált a csendes éj uszályán
egy elkallódott, ócska gondolat,
miért nem érek semmit én a pályán
miért felém e gőgös indulat?

Vajon miért a bankodé a házam,
mitől vagyok ma én földönfutó,
miért nincsen pénzem, az iskolában
másról beszélt az öreg tanító.

Kopott kabátom vékony lesz a télre,
előre fázom és rettegek nagyon,
kitől kapok pár falatot ebédre

és hol ébredek fel jeges hajnalon?
Vagy beleszámolsz majd a veszteségbe,
ami még elfér a széles arcodon?

Tóparti est

Ködfátyolán az ősznek varázsosan
dereng a légen át a nyár emléke,
elfáradt csónakok koppannak halkan
egymás oldalához, maroknyi béke

költözik szívembe a pillanattal
és egyre csak fohászkodom a léthez,
hogy legyen pár ok még mi itt marasztal,
hogy legyen még mi visszahúz e stéghez.

Amott a nádas már sárgába hajlik,
töven kacsák locsognak esti csendben,
és körülöttük a víz fodrozódik,
békák brekegnek változó ütemben.

Lassan a tóra langy fehér köd szédül,
csak tollam serceg versem ütemétől.

Őszi kép

Ködfátyol borítja már a tájat,
az ősz terül el a dombokon,
rőt ruhába öltöztetve fákat,
szél matat a hulló lombokon.

Felhők sodródnak az éjszakában,
fölénk tolulnak türelmesen
és hullani kezd nem is sokára
eső belőlük kegyelmesen.

I. Edward király

Mint baljós korok dalnoka
ma ím megénekellek,
ős bűneid kolomposa
jövök, ha nem is kellek.
Mert annyi minden elfogyott,
becsület, büszke jellem,
ez oly sok kérdést oldozott,
amikre kell felelnem.

Eltékozoltál éveket,
vad büszkeség nevében
vezetted félre népedet,
megosztottság jegyében.
Ki nem volt hű, s alázatos
azt már el is tapostad,
de aki nem volt túl okos,
te azt helyzetbe hoztad.

Felégetted a hidakat,
a békülés reményét,
elűztél hű jobbágyokat
csupán arasznyi földért.
Véreidből meg oly sokak
külhonba menekülve
futottak, nem volt velük csak
az istennek kegyelme.

De lesz idő majd, amikor
magad maradsz terheddel,
levetni biz te sem tudod,
nem mondhatod, hogy nem kell.
Akkor emlékezz nagyuram
a régi dalnokodra,
majd ott fekszel magányosan
a sírodban forogva.

Távolodás

Az éjszakában csillagok
fényeinel futottam
és tőled egyre távolabb,
oly messzire szakadtam.
Emléked lassan elkopik,
dimenziók takarják,
faláról már a képeket
véres körmök vakarják.

Agyamban lüktető erek
pumpálnak némi mérget,
hogy elviseljem terhemet,
amit cipelek érted.
Nem voltam én csak tollvonás
egy átkozott papíron,
mit összetéptél kéjesen,
nem baj, ezt is kibírom.

Ütöttél, vertél végül is
kicsavartad a lelkem,
aztán unottan dobtad el,
pedig nem érdemeltem.
De gyógyulnak már a sebek
a hátamon, nem fájnak
és elcsitulnak itt belül
marásai a vágynak.

Rokonság

Szétszórt az élet bennünket
már a kontinensek szerint,
először csak vízszintesen,
majd függőlegesen megint.

Ősz

Az ősz el is jött oly hamar,
hogy már mindent avar takar,
a tünde nyárnak vége.
Megint szívembe költözött
a tompuló fények között
egy lassulásnyi béke.

És eljöttek a nagy ködök,
lefedve tejfaluk mögött
a titokzatos tájat.
De kel a nap langy fénye már
eloszlatja, s a félhomály
éles kontúrrá szárad.

Ezernyi színnel rám köszön,
ott toporog a küszöbön,
engem sétára csalva.
Mert ő már fel is öltözött,
söpört, virágot öntözött,
csodás napot sugallva.

Csend és vihar

A parton ültem én a délutánban,
idilli csendben hullámozott a tó,
felhők vonultak fölöttem el lágyan,
gyönyörű volt ez és oly nyugtató.

Aztán az égen egy sötétlő sávban
gyorsan közelgő vihar morajlott,
szél kezdte tépni ágait a fáknak,
a fűz behódolt, földig meghajolt.

A tó vizéből haragos pokol lett,
vadul átcsapott a padom fölött,
bevallom én most, bizony futnom kellett,
hogy elérjem házam a fák mögött.

Hát így esett a csenden ez a folt,
kiderült, csak vihar előtti volt.

Vád

Azt mondtad egyszer, hogy akkor te máshogy,
fogod majd a sorsom kezébe venni,
nem kell nekem ingyen konyhára menni,
lesz munkám, pénzem a boldoguláshoz.

Ígértél még nekem megannyi álmot
és esküdöttél bizony égre-földre,
fogadkoztál istennel is pörölve,
de azóta a semmivé lett, látod.

Becsaptál engem, hisz nem is akartál,
közel engedni sem hozzád, se máshoz
és nem volt már erőd a változáshoz,
vétkeid csak ennyi, amit összehoztál.

Mikor már bűnöd esztelenségbe fut
akkor majd arcodról le hull az álca,
lepattan arról a gögöd zománca
és rájössz, hogy nincs tovább, már nincsen út.

De el fog kísérni a szörnyű múltad,
az eltékozolt évek roppant súlya,
el fog kísérni az utolsó útra
mindazok átka, kik a vízbe fúltak.

Vihar

Egyszer majd szép leszel megint,
szerelmem újra meglegyint,
karod nyakamba zárod,
megyek veled a tűzön át,
csak imbolygó füstkarikák,
jelzik, hogy merre járok.

Szédít a csendben engemet,
hozzám dobogó, szép szíved,
nem enged távolodni.
Aztán jön majd a nagy vihar,
bennünket éjre eltakar
és nem hagy józanodni.

Reggelre ismét csendesül,
de mi ketten már legbelül
örökre összeforrtunk,
azon a lázas éjszakán
nekünk szerelmes babám
csak ennyi volt a dolgunk.

Kormányrúd

Hajóm a széllel messze jár
és már nincsen ki visszavár,
a kormányrúdnál állok,
nem térít engem senki el,
nekem szirén se énekel,
mert várnak új világok.

Hamis...

Hamis neked a szíved is barátom,
pedig a kulacsom adtam én neked,
hibáztam és valahol mégse bánom,
hogy ott akkor meghallgattam éneked.

Pedig hamis volt hangod is belátom,
de bennem nem maradt semmi gonoszság,
mert én úgy gondolom, hogy e világon
csak így működhet egy igaz barátság.

Ma reggel...

Ma reggel egy parányi fénysugárban
a felkelő nap beszökött, falamra
hajnali mesék képét komponálta,
körülfutott, majd otthagyt magamra.

Mily szép is volt e könnyed béke végre,
egy csodálatos nap ígéretével
a tarsolyomban léptem ki a fényre,
jókedvemet örömmel tetézve.

Aztán a metróhoz érve változott
a kép, a színek egyre csak szürkültek
és fáradt, álmatlan arcokat hozott

a föld alá már ugyanaz a reggel,
amely nem is rég még elkápráztatott
és ringatott tengernyi új reménnyel.

Harc

Majd eljönnek az angyalok,
szívembe csendet lopnak,
lehattunk volna boldogok,
lehattunk volna jobbak.
De átkozott természetünk
nem engedett magunknak,
ezért nem is lett jobb nekünk
bolond földönfutóknak.

Harcunk viharrá változott,
egymás szemébe vájtunk,
nekünk eszünkbe sem jutott
már az hogy megbocsássunk.
És eljöttek az angyalok
a könnyük is kicsordult,
lelkünknek rozsdás ajtaja
kenetlenül nyikordult.

Orkán

Kicsorbul már a bánatom
kemény szívednek burkán,
karom csavarja cinkosod,
az éjszakai orkán.
Széttépte már a házamat,
emléked szórta körbe,
de összegyűjtöm álmomat
még egy üres vödörbe.

Mert szél hozott és szél visz el,
hiszen nem is akartál
maradni itt már senkivel,
előlem is futottál.
Elengedlek hát, menj tova,
neki a nagy világnak,
de ne feledd, hogy én haza
a csenddel visszavárlak.

Éji álom

Az éj leszállt a békés tájra végül,
varázs fátylat terít az őszi rétre,
vele már minden gondolat kibékül,
fölötte feldereng a Holdnak fénye.

Lelassul hozzá forgása a Földnek,
köpenyén erdők fái sugdolóznak,
gallérján nagy csillagok tündökölnek,
bokrok között a farkasok lopóznak.

Megannyi álmot szór szét körbe-körbe,
bebújik melléd csendesén az ágyba,
majd belebotlik egy üres vödörbe,

de már nem hallod, messzi tájon járva,
szépséges álmaiddal bíbelődve
szuszogsz bele a langyos éjszakába.

Őszben

Hull a levél már
egyre a fákról alá,
őszül a nyár is,
a sárga avar között
fut tova a kanális.

Békés vizek

E csendes óra átölel, körülfog,
elandalít belém karolva lágyan,
elfáradtam, tovább nem is csavargok,
pihenni térek én a hűs szobámban.

Hagyom magam sodorni messzeségbe,
a régi képeken dereng fel ismét
egy földöntúli, elfelejtett béke,
elidőz, aztán még ámít picinykét.

A lángolások látod megcsitultak,
nem hevít semmi, nagy eszmék tüzének
ma már csak a paraszai pirulnak.

Emlékeim lenyugvó tengerének
hátán hajózom, hová engem várnak
varázsos hangú, gyönyörű szirének.

Szeptember

A lelkem már a végtelen
mezők felett csatangol,
a felhős égen megpihen
aztán tovább barangol.

Cseppek húzzák a földre le
a magasság honából,
szirom szédül már ővele
virágnak homlokáról.

Lombok hajolnak lágyan el
a szeptemberi széllel,
fűszál között hangya cipel
morzsát nagy szenvedéllyel.

Talán az est is rám köszön
és kalapját billenti,
édes dalával kertemet
esetleg körbe hinti.

És jó az éjjel, terülve
megannyi csillagával,
álom szökik szobámba be
a szérűk illatával.

Vihar az erdőn

A csend öleli már a fáknak álmát,
madarak ülnek ágakon pihelve,
őzek kerülgetik az erdők bokrát,
melyek olykor megremegnek zizegve.

Alszik az erdő és vele álmodik
megannyi állata a néma éjben,
langy nyugalma szétterül, megmártózik
a békeességnek éji tengerében.

Aztán a hajnal jó nagy reccsenéssel,
villám cikázik vészesen dörögve,
szél kapaszkodik a fák üstökének,

vihar gorombul, mérgesen hörögve.
Az állatok lapulnak, fáznak, félnek,
s e tombolás végét várják remegve.

Hitszegő lettél...

Hitszegő lettél,
galamb hozta hírül, hogy
kardod letetted.
Bevallom nem értem én
miért, s hogyan tehetted.

A vég kezdete

Pár
pohár
nem a vég,
annak még csak
az a kezdete.

Arc

Kenyere javát már megette,
arcát a vad vihar cserzette,
mosolya nincs neki,
csak a rum élteti,
az Isten ítél majd felette.

Pont

Előbb früstökre
volt a tojás, utána
ebédre a tyúk,
így a vitának vége,
fellebbezni nem lehet.

Leépülés

Fehérre festett házamon
roskadozik a bánatom,
meginog nagy szelekre.
Beázik, itt-ott, jaj nagyon,
emlékeim pakolgom
a szárazabb helyekre.

Magányom tágul egyre csak,
memóriám is jól becsap,
neved már nincs eszemben.
Tekereg néhány gondolat,
aztán még az is elakad
bortól nehéz fejemben.

Szép voltál, arra esküszöm,
de arcod vissza nem köszön
ma már az álmaimba.
Hamuvá válik nagy tűzön,
megborzongok az őszödön,
s tekerlek rongyaimba.

Oscar-díj

Magam a színpadon találtam este,
hogyan honnan jött az ötlet, nem is tudom,
ijedt szemem a jegyszédőt kereste,
esetleg csak átléptem a kordonon?

A rendező függöny mögül csak intett,
hogyan végre-valahára már kezdjem el,
keményen, szigorúan rám tekintett,
gondoltam az Anyám tyúkját mondom el.

Aztán belejöttem a verselésbe,
mint egy nagy színész, kit majd a HÉV visz el,
szerepemet hatalmas taps követte,

művészetem Oscar-díjat érdemel...
... nejem a távirányítót kivette
kezemből, véletlenül se ejtsem el.

Ha volna...

Ha volna még ki várna rám
azon a szombat délután,
én bizony visszamennék
akár még negyven évet is,
nem számít, hogy nem létezik,
hozzád időutaznék.

Teltek az évek egyre csak,
féltünk, felettünk összecsap
az élet óceánja.
Született két szép gyermekünk,
s már unokánk is van nekünk,
ennél többre ki vágyna?

És te azóta vársz reám
minden hétköznapi délután
szerelmesen dohogva,
- cipőd megint nem vetted le,
ajtót mért nem csukod már be -
aztán jössz csókot adva...

Ha véget ér

Véredbe fürdök újra meg,
de könnyedet letörlöm,
neked adom a lelkemet,
csontjaid porrá őrlöm.
Emellek égbe, s ejtelek
vissza éles kövekre,
aztán gyógyítom testedet
az ingemmel kötözve.

Ha elmúlik e háború,
újra öledbe vágyok,
maradok dühös-szomorú
de még igaz pogányod.
Ha véget ér harcunk sora,
akkor megénekellek,
mint ki nem ölelt még soha,
hát én majd úgy öllelek.

Október

Elandalít az őszi nap tüzének
ma még melengető, langyos sugara,
de lassan október hideg szelének
köszönt be már keményebb fuvallata.

A lombok egyre kopnak, lehullanak,
a fák között már a templomtoronynak
óramutatói idelátszanak,
jelezve fogyását az alkonyoknak.

Hát elmúlt a nyár, készülünk a télre,
a nagykabátunk is egyre fontosabb,
elővesszük, (tavasszal tettünk félre)

megerősítjük rajta a gombokat.
Begyújtunk a kandallóba estére
és leporoljuk a régi álmokat.

Őszi szél

Feléd repül a gondolat
mint szél a parti fák alatt
oson, kereng és megpihen,
hulló levelekkel üzen,
begombolja kabátodat.

Szép fényes arca rád nevet,
átírja minden tervedet,
beléd karol, sétára hív,
fákkal szélmalom harcot vív,
gyűri-simítja lelkedet.

Körülfog, elfut, visszaint,
fújja az őszi kankalint,
szórja szét az égre-földre,
fáradt napfényben fürödve,
csitul aztán kezdi megint.

De egy napon hidegre vált,
hegyekből hoz fagyos halált,
havat terít majd a tájra,
sétádra már nem is várva
sajdítja minden porcikád.

Az út végén

Felettem csillagok honában
még égi fényed felragyog,
vérem hozzák üveg pohárban
fehér köpenyes angyalok.
Emlékem egyre vékonyabb, ím
képeit összekeverem,
az éveket sorrendbe rakni
bódult agyam már képtelen.

Az álmok porladó sodrából
rímeim maradtak nekem,
a dermedő tükör-homályból
ma már csak ők fogják kezem.
Elindulok az útra lassan,
a tarisznyámban kenyérhég,
léptem a betonúton koppan,
felettem csordogál az éj.

Sötét éj csupán, csillagtalan,
sivár, kihalt, reménytelen,
róla fényed eltűnt nyomtalan,
hiába is keresgetem.
Csak tántorgok az éjszakában,
már az eső is eleredt,
a szívem alig üt már párat,
a hidegben el is repedt.

Őszi dal

Elmúlt a nyár,
a napsugár
is tompa már.
Hulló levél,
ha földet ér
nyárról mesél.
Hátadra ül,
kéretlenül
motosz belől
már a bánat.
Hajlít fákat
az őszi szél,
veled beszél
és még ígér
pár szép napot,
imitt-amott
kicsit kopott
a kabátja,
mégsem bánja,
nem restelli,
rád teríti.
A csend körül
még elterül,
majd port kavár
egy nagy vihar.

A vadászhoz

Ha majd az íjad megfeszül,
előled szarvas menekül,
állj meg egy pillanatra,
mit andnál érte, hogy fiad
ne háborúzzon elv miatt,
és életben maradna?

Mit adnál majd mindazokért
az el nem csattant csókokért,
hogy mégis összegyűjthesd
és unokád majd egy napon,
egy délutáni alkonyon
fáradt térdedre ültesd?

Engedd vissza hát íjadat,
hagyd futni a nemes vadat,
ne várd, hogy megköszönje,
lelked békéje önti el
szíved és majd az dönti el,
pokolra jutsz vagy mennybe.

Klímaváltozás

Ahol az angyalok között az ördög
viszi el termésednek a legjavát,
és csontosak, soványak már az ökrök,
megművelt földed kiégett pusztaság.

Ahol nem is oly rég még tündökölt
zöldellt a gyönyörűséges, dús vidék,
megannyi javaidnak termő öble
mára már elvesztette minden színét.

Éghajlatváltozásnak gyilkos ormán
érzed, hogy nincs kezédbe már a kormány,
érzed, hogy nem is ezt akarta Álmos.

Ezen nem segít semmiféle táltos,
csak imádkozni tudsz, mint egy reszketeg,
ősei után sírdogáló gyerek.

Égiháború

A csend körülvesz, andalít, lebegtet,
átfonja lelkem a langyos délután,
de gondolatom már azon merenghet,
vajon mi jön eme nagy nihil után.

Mi ébreszt majd az édes révületből
és mikor fog álmodom filmszakadni, mondd?
De hallod amott a kertek alól már
szörnyű mennydörgéssel közelít a gond.

Egy dühödt vihar tör utat magának
és sötét felhők mögül üzen hadat
a csendnek, s rám borul vele a bánat.

Ahogy foszlik semmivé a pillanat,
a háború már tovább nem is várát,
dühöng, de bámulom az eresz alatt.

Utolsó vérig

Utánad semmi sem maradt
a lankadatlan harc alatt
csak egy csupor törötten,
melyből a mézed elfogyott,
a pereme lepattogott
és teste már fületlen.

Megvívtuk a kevély csatát,
eltáncoltuk ágát-bogát
az életünk delének,
de végül semmink sem maradt
és a vizesnyolcasokat
szél szárította végleg.

Nem volt szerencsénk mondhatod,
de minden egyes mondatod
mégis belém hasít ma,
mert jó akartam lenni én
csak az kicsorbult kőkemény
szíveden meghasadva.

Hát látod ma így múlik el
a mindent égető delej,
kihűl akár a láva,
de mi még most is harcolunk,
rekedten is belevágunk
vadul egymás szavába.

Őszi szonett

Ez őszi esten ím a csend a tóra
ül és néhány tücsök belehegedül
a szénaillatú, meleg homályba,
épp mintha csak egy égi jelre várna.

Milliónyi csillag ragyog fel egyre,
úgy mint akik az óriási Holdat
kutatva, majd boldogan felfedezve
egy fél napot csak éppen átaludtak.

Aztán hajnal felé erős szél támadt
vihart hozott és oly vadul süvített,
becsapta ablakát az én szobámnak,
a táj fölé esőfelhőt terített.

Így változott a csend viharra nékem,
azon az őszi éjszakán az égen.

Vallomás

Tyúkot raboltam és néha
csirkét szédítettem,
de én mégsem voltam léha,
azt is csak tettettem.
Házasságot én senkinek,
soha nem ígértem,
el ne higgye akárkinek
az ügyész úr, kérem.

Néhány csókot bizony loptam,
de mind visszaadtam,
a lányos házak ajtaját
én mindig becsuktam
magam után figyelmesen.
Ezek után kérem,
sőt bíró úr kérelmezem
én a felmentésem.

Forint

Végre hát itt van nekünk Európa,
csak hogy a nyakunkon maradt a forint,
nem váltottunk mi még át euróra,
az emenbé erre huncutul kacsint.

Bemész a boltba és a forintodért
jóval kevesebbet kapsz ma barátom,
mint amennyit az tavalý ilyenkor ért,
szorítasz egyet a nadrágszíjadon.

Meg nyelsz is egy nagyot, amikor látod
a vásárolni átugrott osztrákot,
hogy a kosarát púposra pakolva
előtted éppen a pénztárhoz tolja.

Te meg csak állsz ott oly bénán, réveteg,
hogy melyik legolcsóbb parizert vegyed.

Filléres...

Filléres álmaim között
egyik nagyon lenyűgözött,
úgy vágytam egy rollerre.
Sokáig szőttem terveket,
hogy egyszer magamnak veszek
és kiviszem a térre.
Te éppen akkor jössz haza,
én meg nagyon leszek laza,
táskádat majd elkérem.
Száguldunk mi a rolleren,
szorosan átölelsz engem,
s hajunk lobog a szélben.
Aztán az évek egyre csak
teltek, s elmúlt a pillanat,
már egész másfelé jársz.
Filléres álmom összetört,
kocsimmal viszlek én egy kört,
bár nem hiszem, hogy megvársz.

Árnyékok

Az árnyékok közt egyre csak
szédült lelkem téged kutat,
keresi moccanásod
és a remény még átítat,
hogy esetleg az arcomat
talán te megtalálod.

A Hold karéján legfelül
fényes, pulzáló csillag ül
és szívem ritmusára
szórja sugarát Földre le,
te égsz annak fényeibe,
engem megbabonázva.

Az árnyékokra rávetül
és már tudom itt legbelül,
hogy az enyém leszel már.
Mikor a Hold alábukik,
hintód hozzám megérkezik,
s az én leszek, ki rád vár.

Vihar és csend

Hajnalban a város viharra ébredt,
eső ömlött a szürkeszín betonra,
egyszerre minden álmából feléledt,
száradni tett ruhák áztak halomba.

Galambok bújtak eresz alá félve,
az ablakok csukódtak egyre-másra
és a zápor hangyabolyt sodort félre,
s a kenyérhéj ázott sorsára várva.

Aztán a zengés alábbhagyott végül,
nagy csigák másztak elő rejtekükből,
a város álmnyit még viasszedül
a lélegző földnek meleg szívetől.

Vasárnap volt, most nem kellett sietni,
csend vett körül újra, vihar utáni.

Kék sziget

Már felszáradtak könnyeim,
sorsomnak vad örvényein
tőled tovább hajózok,
maradt nekem még hét csoda,
szerelmed törött foncsora
szívemből kéket oldott.

Kék tengert és rá kék eget,
kék levegőben kék sziget
dereng a horizonton,
mert ott ütök majd én tanyát,
ott élem létem alkonyát,
ott ér véget kalandom.

De emlékedet elviszem
magammal, rég volt kedvesem,
hogy ott tovább lapozzam,
még a végére verseket
írok és majd e képzelet
talán hozzád betoppan.

Egy kis sziget

Ha volna még egy kis sziget,
hol eltemetném lelkemet
és gyorsan elvadulnék,
odautaznék én legott,
kiváltanám a vízumot
és végleg ott maradnék.

Korom gyűri az arcomat,
s az értelmetlen harcokat
én mára már feladtam,
nem oldja fel a bánatom
az egyre híguló borom,
azt is hitelbe kaptam.

Holnap egy térképet veszek,
min rajta van a kis sziget
és kopott csónakkal
elindulok nagy útra én,
a nincstelenség tengerén
evezek bánatommal.

Nagy csend feszül...

Nagy csend feszül
itt legbelül,
de ím oda
a foncsora,
emlékei
és képei
összetörnek
a tükörnek,
melyből a nyár,
a jómadár
még visszaint
alkalmasint.
Bár tűz a Nap
a kert alatt,
de már tolul
amott alul,
szelet kavár
egy nagy vihar.

Októberi varázslók

Az ős az ágakon vizes kezével
elidőz halkán minden egyes bogon,
s a létnek egyre fakuló színében
teríti szívem köré a bánatom.

Kabátomon a cseppek áthatolva
lelkemig érnek ezen az alkonyon,
akik a nyárról még mesélni tudnak,
talán varázslók, vagy én nem is tudom,

honnan veszik elő e zord időben
meséikhez azt az ős energiát,
honnan van kedvük most is rendületlen

elandalogni még a nyár dalán.
Közelebb ülök hát e révületben,
s hagyom feltörni szívemnek falát.

Az elmúlás peremén

Tekinteted belém ható varázsa
felém sugároz annyi ős tüzet,
mint kinek nem is volt gyerekszobája,
én zavaromban úgy viselkedek.

Emlékszem még régi telek havára,
amikor téged megismertelek,
akkor sem leltem szerelmem szavára,
és én azóta sem változtam meg.

Csak dadogok amikor téged látlak,
torkomban úgy görcsöl a gondolat,
de mindenemmel én ölelni vágylak
és mohón szürcsölöm varázsodat.

Ám egy napon nekem majd el kell mennem
és magad maradsz a nagy hidegben.

A nincstelen senki dala

Az én szobámban nincs búbos kemence,
az én szobámnak már nincsen ablaka,
lakásomat egy híd alatt találod
ebből következik, nincs is ajtaja.

Hajam se fürtös, azóta megőszült,
kezem se úgy fog, mint egykor hajdanán,
fénykép rólam már régóta nem készült
és kinek is adnám azt egyáltalán.

Ki erre jár, azt mondja rám, hogy balfék,
igaza van, én nem is vitatkozom,
nekem immár a lelkem is a banké,
övé a házam, enyém a bánatom.

Mert van egy mondás, így szólt egy nagyvezér;
kinek miye van, mindenki annyit ér.

Nem adlak

Nagy most a csend, a zord vihar
már messzi tájakon kavar,
de szép e csöppnyi béke,
pedig előbb még háztetőt,
korhadt faágot, temetőt,
világot falt ebédre.

Vadul elsodort téged is
és hullott rám ezer tövis
a nyomodat kutatva,
hiányoztál a lelkemig,
a kicsorduló véremig,
a szívemig hasadva.

De itt a csendben újra én
fogalmazlak a tengelyén
kiforduló időnek,
hegyen túl megtalálalak,
angyaloknak nem adtalak,
s nem adlak ördögöknek.

Fegyverszünet

Mint szélbe szálló tollpihék
kereng reményünk szerteszét,
a hajad gyöngybe fonja
és harcaink kalandjait,
egymásba szédült álmait
türelmesen bogozza.

Ma nagy tűzünkkel égjük át
egymást elválasztó falát
megismeréseinknek,
szelíd szerelmünk fodrait,
s csatánk lecsengő hangjait
öleljük egybe végleg.

Varázslatos éjen feszül
a testünk amint egyesül,
s alélva földre hullunk,
tudod azok a tollpihék,
amik repülnek szerteszét
azok mind a mi tollunk.

A tó mélyéről

Ázott lelkem már mint a balta
egy feneketlen tóba hull,
talán a sorsom így akarta
azt, hogy én maradjak alul,
talán ha a szám nem repedne
a lázamtól oly könnyedén,
kiáltanék megrészegülve,
ne légy velem ilyen kemény.

Egy bordámat te már kivetted,
vidd hát a többi, én adom,
ha kidobsz engem, jól jegyezd meg,
visszamaszok az ablakon,
ha kidobsz engem, messze fuss el,
hogy ne is érjelek utol,
a tó mélyéről nagy tűzével
szívem utánad bandukol.

Az alkonyatban

Vajon van annyi még a mában, ami
megóvja majd bizonytalan holnapunk,
kicsorbul száknak szélén, s nem hallani
többé a jajszt, mit nem is kiáltunk?

Vajon van még akarat itt e létben
megállítani ezt a szörnyű örvényt,
ami lehúzza a jognak tengerében,
s alkot saját arcára cinkos törvényt?

Vajon a büszkeségünk kényszeríti majd
új világégésbe futni oktalan,
vagy kezet fogunk és hagyjuk a párbajt,
ami már régóta oly haszontalan?

Kétségeimmel én az alkonyatban
úgy érzem, hogy kissé magam maradtam.

Éji lepke

Feléd repülve szárnyamon,
nem számít honnan származom,
nem érdekes ki voltam,
mert így is úgy is elfogóm,
a sebeimet gondozóm
leszel itt lent a porban.

Szívemben hordom vágyamat,
amely csak szítja lázamat,
s te hűtöd le majd azt,
ezért hát hozzád tartok én
és nincs örvendőbb földi lény
nálam, ki téged választ.

Arcod nekem már fáklyafény,
öngyilkos éji lepkeként
folyton feléd törekszem,
ha kell az istenekkel is,
szúrjon akár ezer tövis,
de érted megverekszem.

A hinta

A játszótéren ott áll még a hinta,
amely körül mi egykor összegyűltünk,
előttem feldereng a képe mintha
egy égi tündér szállt volna le köztünk.

Beszélgettünk bohón a nagyvilágról,
álmainkat mondtuk egymásnak fel ott
és fogalmunk sem volt a nagy csatákról
miket az élet nekünk tartogatott.

Azóta szétszéledtünk sorsunk szerint,
mentünk előre egyre, lankadatlan,
de már nem álmunk az ami visszaint,
elillant a tündér, lelkünk lakatlan.

Ha arra jártok mostanában újra,
ne feledjétek, hogy áll még a hinta.

Zápor

Akár egy elcsatangolt őszi zápor,
érkeztél az égből hozzám hirtelen,
egy elkerülhetetlen ingoványból
vezettél ki engemet türelmesen.

Jöttél felém és búv körödbe vontál,
de lám amikor már elakadt szavam,
csendben mindent helyettem is kimondtál
és én kapaszkodtam beléd boldogan.

Aztán ahogy már csak a zápor szokott,
tovább penderültél az őszi égen,
mint aki éntőlem semmit sem kapott.

Visszatértem az ingoványba, éhen
és ott talán én még szomjan is halok,
ha nem kel újra egy zápor az égen.

Borkóstoló

Borkóstolóra voltam hívatott én,
elmentem, nem kellett kétszer mondani,
bár akadályozott benne a köszvény,
engem mégsem kellett bátorítani.

Egy mély pincében volt a nagy találka,
hol megannyi bor kantált az asztalon,
kóstolgattam őket nehogy hiába
legyen ez a kivételes alkalom.

Kortyoltam sorba, ízlelgettem bátran
dönteni nem tudtam a nedűk között,
hát mindegyikből két pohárral ittam.

Már délfelé járt és kint a nap sütött,
felérve én kettős csillagnak láttam,
s a bor becsületemen nagyot ütött.

Borongó

Megült az ősz, a lelkeinknek alján
felgyülemlett, mint parton a hordalék,
mint aki részt vett egy örült tivornyán,
amelyen a bánat volt az osztalék.

Borongva ázol, mégis mozdulatlan
viseled el a zsarnok szeszélyeit,
elvette nyarad átkos pillanatban
és a nagy hidegben fázni kényszerít.

Beférkőzik léted minden zugába
összeroppantja apróra csontodat,
megannyi terved dönti már dugába,
s viszi ugrani a hídra sorsodat.

Vacogj, vacogj csak didergő madárka,
úgy mintha szíved új tavaszra várna.

Balsiker

Repít a mámor engemet,
majd szétfeszíti szívemet
veled elandalogni,
borotvaéles késedet
a véremben mártani meg
jöttem hozzád mulatni.

Hívószavamra nem figyel,
s nem ér a vágyam addig el,
hogy benned megvaduljon,
de lényed húsom égeti
és látod mégsem engedi,
hogy végre földre hulljon.

Lázás magányom átölel,
tudom soha nem érlek el
már csak a végtelenben,
párhuzamosaink között
valami mégsem működött,
semmilyen értelemben.

Keresztjeim

Számolatlan kereszteket sorolva
merengek szobámnak mélyén hallgatag,
mintha minden fejfa egy darab volna,
mi lelkemből letört az évek alatt.

A csend a társam az emlékezésben,
amit szobámnak rejtekén hallgatok,
s velem vagytok e visszarévedésben,
mert belőletek egy-egy darab vagyok.

Virágot viszek ki a sírotokra
és remegő fényű gyertyát gyújtok én,
melynek a lángja szélben imbolyogva
talán egy pillanatra hozzátok ér.

Keresztjeimmal bíbelődök újra
és készülök én is lassan az útra.

Amíg karommal...

Amíg karommal bírlak én,
addig belém öllelek,
nem adlak oda senkinek,
semmilyen gyűlöletnek.

Pokol tornácán osztom el
a lelkem angyaloknak,
mannát sütök belőle én
a rongyos gazdagoknak.

Vágok neked egy szeletet,
azt pergő mézbe mártom,
ha vétkeztél is ellenem,
én mindazt megbocsátom.

Virágot gyűjtök sós mezőn
és reszkető kezemmel,
belőlük szép csokrot kötök,
s viszem nagy szerelemmel.

De majd halálos ágyamon
téged repülni hagylak,
karjaim akkor már bizony
többé nem simogatnak.

Emlékezés

Halottaimra gondolok ma este,
anyám, apám arcáról álmodok,
kiknek már porrá lett a földi teste,
de lelkükért ma még imádkozok.

És mécsest is gyűjtök az őszi szélben,
a sírotokra virágokat viszek,
csak állok ott a múlt ígézetében,
de valamiben én nagyon hiszek.

Hiszek a tőletek kapott világban,
a becsületben, mit nekem adtatok,
hiszek a legvégső elszámolásban,
hol emelt fővel elétek állhatok.

Addig pihenjete csak csendesen,
emléketek őrzöm türelmesen.

Merénylet

Eresz alatt rakott parányi fészket
családjának egy szerelmes fecskepár,
két folyton éhes fiókát neveltek,
bogarat hordott nekik a két madár.

Reggelente az ablakom kinyitva,
örömmel hallgattam fecsegésüket
és daluk a lelkemet felvidítva,
adott egész napra új lendületet.

Ám egy szomorkás őszi délutánon
elnémult a fészek, nem tudom miért.
Egy vércsét láttam szemben a faágon,
és a fészekből lehulló tollpihét.

Azóta nincs madárdal reggelente,
már bánatos csend költözött szívembe.

Lélekvásár

Zsákom a hátamon, miben
magányos lelkemet viszem
az ördögnek eladni,
mert énbelőlem úgy hiszem,
saját arcára senki sem
tudott embert faragni.

Eladom hát akárkinek,
ha neked kell, itt van, vigyed,
ne tétovázz barátom,
adod te még sajátodat,
s akkor majd lesz mi áradat
srófolja e bazáron.

Olcsó a lélek vegyetek,
adok hozzá becsületet,
meg amit még akartok,
táncoljatok, vigadjatok,
akár sárba tapossatok,
már engem nem zavartok.

Fekete varjak

Szitál az ős, az ablakon kis cseppek
gurulnak össze-vissza, egyre lejjebb,
a fáknak kopasz ágaira ülnek
fekete varjak, engemet figyelnek.

Talán csak épp az alkalomra várnak,
hogy beteg lelkemmel elrepüljenek
és új hírül vigyék az alvilágnak,
nem soká magam megyek, készüljenek.

Elszállt a nyár és vele szállt az élet,
még uszálya fennakadt az ágakon,
nyúlnék utána, de már el nem érem,
mert kibújt belőle és tovább osont.

Vigyetek engem el fekete varjak,
hogy e világon már ne is zavarjak.

Át az életem

Majd megbocsátod bűnömet,
a lázadó világom,
nem hoztam tiszta kellemet,
bár én még azt se bánom.
Kemény szavam égette meg
az arcodat, mint napfolt,
de minden egyes tétele
könyörtelen-igaz volt.

Lebontom majd a házadat
és felépítem máshol,
én csillapítom lázadat,
óvlak elkárhozástól.
Ágyad vetem a szérűre,
takarlak csillagokkal,
reggel ébresztelek üde,
mézédes harmatokkal.

Aztán megásom síromat,
mellé padot kerítek,
hogy néhanap leülj oda
és én is arra üljek.
Te megbocsátod bűnömet,
letűnt, konok világom,
nem hat terád a bűvölet,
de azt viszont már bánom.

Morzejelek

Szemedben égi másodat találtam,
hideg-meleg rezdülései akár
morzejelek a sötét éjszakában,
távoli fényéveken sorjáztak át.

Utaztam én a jeleket követve,
magányos kódfejtődként tántorogva,
görbült időben hajlított terekben,
galaktikáknak örvényén forogva.

De égi másod titkából nem oldott
meg egy jelet sem ismeretlenedből,
kirándulásom így hát oktalan volt,
nem olvasok többé hideg szemedből.

Nem érdekel már lényed égi mása,
elég nekem földi valód varázsa.

Őszi enyészet

Ködös november ereszkedett a tájra,
lomhamód megült a dermedt ágak között,
mintha az életből nem is lenne hátra,
nagy szürkeségével szívembe költözött.

Bénítja lábam a végtelen sarában,
kietlen, ingoványos, zord vidékre csal,
az évnek eme reménytelen szakában,
vállamra kúszik, kínoz és húsomba mar.

Mintha semmi dolga már nem is maradna,
mint lelkem kerékbe törni könnyörtelen,
nem is tapad meg a fény gonosz nyomában,
csak homályosan kavargó, rút fürtelem.

Behúzódok előle meleg szobámba,
kandallóm izzó tűzénél pipázgatok,
spalettám zárom, véletlenül se lássam
azt, ahogy odakint a természet zokog.

Falu alatt járt a medve

Falu alatt járt-kelt a medve,
a nagy hidegben rossz a kedve,
igencsak éhes szegény.
Megenne bármit bármi áron,
félne tőle Tamási Áron,
hogya élne még szegény.

Mivel már nincs Tamási Áron,
nekem az állásfoglalásom,
hogy adjunk a medvének
ebédre enni medvecukrot,
és így lelünk majd tőle nyugtot,
többé felénk se nézne.

Katica

Maradt még pettyed katicabogárka,
gondoltál-e a hosszú-hosszú télre
vagy eltékozoltad mindet a nyárra
és egyetlen egyet sem tettél félre?

Sansz

Régóta már, hogy nem vagyok veled,
fülem nem hallja tiszta éneked,
az összeomló létnek homlokán
egy gondolatnyi ránc voltál talán.

Azóta téged büszkeség ködén
kavargó képek csipkefüggönyén
keresztül látlak oly homályosan,
inkább legyintek, nekem messze van.

Lábam se bírná a hosszú utat,
hiába már a nagy jóindulat,
letettem arról, hogy találkozom
veled, csupán magányom átkozom.

De majd, mikor újra feltámadunk,
akkor remélem még találkozunk.

Érdeklődő

Nem vesz ő semmit,
nyakát nyújtogatja csak,
közben az élet
feje fölött összecsap.

Vállfa

Vasalva, vállfán az öltönyöm,
az ünnepek letűntek,
már csak temetéshez öltözöm,
meg akkor majd ha visznek.

A régi ház

Vajh' áll-e még a jó öreg parasztház
Kiszomboron a Kör utca öt alatt?
Kölyökéveim a kilincset adták
egymásnak ott, aztán mind tovább szaladt.

Talán az udvarán még az ásott kút
ugyanúgy ácsorog nagy türelmesen,
mint azokban a boldog-szép időkben
és várja, hogy ismét megtekergetem.

A földes padlóján a vizesnyolcas
vajon még oly ismerősen kanyarog,
mint az ezerkilencszázötvennyolcas
évnek nyarán a nagyanyámtól szokott.

Talán összedőlt vagy mégis tévedek,
de már arra járni én sosem merek.

Egy éjszakán

Feledtem én a könnyeket,
mikor hozzád bejöttem,
lyukas zsebű kabátomat
egy üres székre tettem,
aztán csak megcsókoltalak,
az asztalodhoz ültem
és megittam a borodat,
attól megrészegültem.

Majd megfürdettél engemet
és az ágyadba vittél,
ott úgy ölelted testemet,
hogymajdnem eltemettél,
hajnal felé te énnem
egy altatót daloltál,
könnycsepp gurult le arcodon
de végre boldog voltál.

Szirén kontra kobold

Takartál engem, mint tükröt a pára,
majd tüdőmbe költöztél türelmesen,
s mint aki nem tud vigyázni magára,
hajnalig vért köhögtém könnyörtelen.

Kizsigereltél, dús hajam megőszült,
álságos szerelmednek nagy ára volt,
mert gyertyád lángjába, lepkeként szédült
megigézett lelkem, mint révült kobold.

Az énekedtől én megrészegültem
világ végére vakon követtelek,
a börtönöd mélyére kényszerültem,
de még akkor se bántam szerelmemet.

Maradok, hisz az ajtón van egy lakat,
látod én szép szirénem, megfogtalak.

Végrendelet

Falánk a lázam, egyre beljebb falja
már-már alig lélegző testemet,
lassan az örök hallgatás uralja,
súrolja kővel szürke lelkemet.

Ebben a reménytelen küzdelemben
te vagy egyedül az én ápolóm,
ebben a halálosztó förtelemben
te vagy már csak ki kezemet fogod.

Rád hagyom ezért hát tengernyi nincsem
és rád hagyom a szörnyű bánatot,
amit e szép új világ hozott nekem,
talán nyerek még bűnbocsánatot.

Vidd messzire és ásd el nagyon mélyre,
hogy fel ne jöjjön többé a föld színére.

Kór

Elnyúhatetlen lelkemet
látod, mégis kikezdted
és odadobtál engemet
vigyorgó ördögöknek,
nem is öleltél úgy soha,
ahogy ölelni szoktak,
akár egy kéjenc mostoha,
testem szemétre dobtad.

Nem érdekelne bánatom,
ha nem csorogna szerte,
a szépséges világokon
keresztül körbe-körbe,
de megfojt mindent, s elemészt
ez a kegyetlen érzés,
olyan mint egy gyilkolni kész,
kiömlő gyomorvérzés.

Agyamban már a gondolat
ijedve összeborzad,
hogy élnem kell világodat,
de mellem összehorpad,
alig kapok már levegőt
ebben a szorításban,
ne kutass bennem több erőt,
keress valaki másban.

Demó verzió

Az égig érő hús hegyek
között egy csendes völgyben
építem fel majd házamat,
ha majd nyugdíjba jöttem,
ajtóm előtt a tisztáson
farkasok összegyűlnek
vonyítanak az égre fel,
a Holdról énekelnek.

Kiállok majd a ház elé
megsimogatom őket
és így őriznek engemet
majd az örök időknél,
és ott írom meg versemet
az égi angyaloknak,
akik lejönnek énhozzám
és velem andalognak.

De jött a rút határozat
a nyugdíjamról másnap,
hogy odaadták pénzem
megint valaki másnak,
maradok hát a helyemen
és már boltba se járok,
önkéntes fényevő leszek
és éjjelente fázok.

A trombitás

A harc alatt apáink vére hullott,
maroknyi népem egyre csak fogyott,
földünkre rontó pusztító tatárok
csapásaitól térdük megrogyott.

Akkor a vezér szólt a trombitásnak,
fújjad vitézem, fújd ahogy tudod,
úgy önts erőt a lankadó karoknak,
különben a Magyarhon elbukott.

És fújta a trombitás, fújta egyre,
teli tüdőből a harci indulót,
és a magyarok bátran, lelkesedve
vágta halomba a sok tatár rablót.

Csata végén vérbe fagyva találták
a trombitást, s kezében trombitáját.

A visszatérő tengerész

A partot érő tengerész
a szárazföldre lép,
hátán a zsákja, s benne még
megannyi messzeség.

Lépése még bizonytalan,
de talpai alatt
szilárd kövek csikordulnak
amerre elhalad.

Ám amikor házához ér
kienged kőszíve,
az ajtó előtt várja őt
kitartó hitvese.

És akkor az erős keze
gyengéden fonja át
régen nem látott kedvese
remegő derekát.

Hagyaték

Tucatnyi ráncom arcomon
már annyi mindent visszavon
a lázas álmaimból,
csaták során a védtelen,
kemény maradni képtelen
szívem csak egyre lassul.

Feléltem én a vak hitét,
feléltem én már mindenét
a lázadó világnak,
merengek csak a sorsomon,
vajon mi is ütött agyon,
mit mondjak majd apámnak?

Miért nem lett jobb a világ,
hová tettem az ostorát
ezeknek a lovaknak,
amik már habzó táltosul,
oly kitartóan és vadul
a vesztünkbe rohannak?

Mit tudtam volna tenni mást,
elkerülni a pusztulást
hogyan is kellett volna?
Bolygót, mint elrontott golyót
mérgezett levegőt, s folyót,
ez mit hagyok fiamra.

Szűr

Jól áll neked a válladon
a rajta átvett szűr,
mert miközben cifra nagyon,
fagyos, hideg szelet szűr.

Szerelmes

Mikor alig kapsz levegőt,
lázas egeket verdes,
lehet hogy nem is vagy beteg,
esetleg csak szerelmes?

Útra készen

Felszáll a szélben énekem,
már semmi gondom nincs nekem,
tündérországra gondolok,
de szívem közben felzokog.

Mert messze vagy tőlem te már,
elnyelt téged sötét kvazár
és itt maradtam nélküled,
a szívem majdnem megreped.

Találgatom türelmesen,
hogyan visszajössz-e kedvesem,
vagy menjek és keresselek,
a szívem ettől megremeg.

Fogom magam, s a bánatom,
mi itt belül majd összenyom,
evezek át a nagy vízen
és elviszem neked szívem.

Protestáció

Eljött a nap és ím ütött az óra,
göröngyös úton én elindulok,
virágra nem futotta csak karóra,
s eltékozolt jussomra gondolok.

Fel is megyek a vármegye házára,
kikérem ott az igazságomat,
hogyan egyszer immár végre valahára
halljátok meg ti is a hangomat.

Kitépem szívem, s leteszem elétek,
mit adtok érte most, feleljetek,
megéri nektek, hogy a szelíd béke
helyett háborúba kelljen mennetek?

Megéri-e megvárnotok vajon
az öklöm csapását az asztalon?

Meditáció

Terítve már a bánatom,
egy égbe nyúló oszlopon
zászlóként lengedez,
alatta vérem oly vadul
és ellenálhatatlanul
lúktetve csörgedez.

Oldom világom bocskorát
és megmosom fáradt lábát,
de meg is törölöm én,
hiszékenységem megfizet,
hozzád emeli lelkemet
a Golgota-hegyén.

Fogadj el engem Istenem
gyarlón, gyáván, eretneken,
én nem kérek sokat,
mi lett volna a helyes út
elkerülni a háborút,
a véres harcokat?

Aztán hazáig ballagok,
és közben arra gondolok,
vajon ki voltam én
és mért hordoztál engemet
tenyereden, s bolond hitet
mért öntöttél belém?

Pozicionálás

A tiszta fényű, csendes éj
fátylában sárga holdkaréj,
a vállamra terül,
körülötte a csillagok
mint titokzatos villanyok
ragyognak ékszerű.

És a tengernyi fény mögött,
újabb ezernyi rejtőzött
végül már mind kigyúlt,
engem teljesen áthatott
ez a kegyelmi állapot,
bőröm alá bebújt.

Ezen e csendes éjszakán
a végtelen zuhant le rám,
azok a csillagok
mutatták végül meg nekem,
hogyan hol is van az én helyem,
s milyen kevés vagyok.

Szegedi lány

Az alföldi fiúk
mind nagyon vagányok,
délien a legszebbek
a szegedi lányok.

Utolsó fohász

Szedjétek szét a lelkeket
és hordozzátok körbe,
szorítsátok a szívem is
egy vergődő ökölbe,
tapossátok a hátamon,
kezem kitekerjétek,
én akkor is előjövök
és leülök közétek.

Belőletek való vagyok,
ugyanabban a sárban,
hol engemet tapostatok
mindig valaki más van,
nektek kell egy bolond akit
keresztre feszíthettek,
de helyette a föld alól
mégis újak születnek.

Imádkozom hát értetek,
legyen annyi erőtök,
ne ellenségek legyetek,
csupán csak ismerősök,
s akkor talán az égiek
majd mindent megbocsátva,
nem szórják többé átkukat
erre a rongy világra.

A végállomáson

Az útnak vége merre van,
ahová hajszálpontosan
végül megérkezünk majd,
hol lesz az a végállomás,
ahol utolsó áldomást
iszunk, s kocsink tovább hajt?

És lesz-e majd elszámolás,
mit tettem és, mit tenne más
és vajon ugyanúgy-e,
vagy már figyelnénk újra most,
s elérnénk azt a villamost,
mi vágyunk messze vitte?

Lejárt íme a bérletünk,
innen mi már gyalog megyünk
a partig a homokba,
szemünk a folyóra tekint,
s azon a vízen lágyan ring
Kháronnak a ladikja.

Megérkezés

Kezed fogom, veled vagyok ma végleg,
a lelkem is megérkezett az úton,
tüze szememben ég a szenvedélynek,
s lángok közt kiszolgált szívemet hozom.

Együtt maradtunk az évek során át
és tudom hogy van mit megbocsátanod,
de szerelmemnek szent ragaszkodását,
én már úgy hiszem, hogy megbocsáthatod.

Bár nem volt velem neked könnyű dolgod,
csatáztunk mi párszor amúgy rendesen,
méhed nekem két gyermeket kihordott,
s ezt én eléggé meg nem köszönhetem.

Csak állok itt vágyakozva előtted,
ki védőhálóm folyton újra szőtted.

A fegyenc dala

Az elítélt a vérpadon
még egyszer visszanéz,
s a körben álló arcokon
keres részvétnyi rést.

Így nézek én szét végül itt,
hátha van egy rokon,
vagy legalább egy ismerős,
ki holnap lesz soron.

Aztán ifjú nyakam köré
kemény hurok kerül,
akasztják bénult testemet,
remeg még legbelül.

Végül a gravitáció
már gyorsan dolgozik,
nem megy tovább a levegő,
csupán a torkomig.

Mikor pedig a jeltelen
gödörbe raknak el,
hantomra este lopva egy
vörös rózsát viszel.

Eléd megyek

A szívem újra oly szabad,
önkéntelen hozzád szalad,
nyugtatni nem tudom már.
Neked még virágot szedek,
azután én is ott leszek,
annál az állomásnál,

hol a vonatod majd megáll,
s szerelmünkkel ki szembeszáll
nincs már olyan e földön.
Addig feléd száll énekem,
vágyam más nincs is énnekem,
égő sóhajom küldöm.

Eléd megyek vidáman én,
nincs boldogabb e földtekén
nálam, vágyott szerelmem.
Megérte hát kitartani,
nem hagytam összeomlani
a végtelen türelmem.

A szikla peremén

Hiába volt a nagy beszéd,
átlátok rajtad én,
ahogy átlát a kelő nap
a táj sűrű ködén,
megígérted hogy nem viszel
engem máglyára el,
hogy jobb lesz majd az életem,
de mondd csak mennyivel?

Hitet tettél a tűz okán,
hogy forradalmadat
kövessem némán, ostobán,
ne kérdezzek sokat,
de mire mentem én veled
az egész nagy csalás,
szemfényvesztés maradt csupán
szememben, semmi más?

Ki vagy te hogy az álmaim
így kisemmizheted,
megannyi cinkos cimborád
most engem kinevet,
ki vagy te, hogy a nevemet
ismét besározod,
nem volt elég, hogy a világ
pokollá változott?

Nekem púp vagy a hátamon,
faromon pattanás,
de elmúlik egyszer ez is,
s lesz majd egy csattanás,
mert szekered kátyúba fut,
nem más lesz majd az ok,
hogy azt a széles gödrödet
magadnak ástad ott.

Szerelmes ének

Szelíd szemedben úsznak el
azok a fellegek,
amikre lelkem is felült
végül hozzád menet
és ott úszik szerelmem is,
belülről láthatod,
csak egy igent suttogj nekem
és tőlem megkapod.

Kezemben tartom két kezéd,
tenyered simítom,
az életednek vonalát
belőle olvasom,
azt látom hozzáam tartozol,
(lódítok egy kicsit)
nem túl nagy bűn én azt hiszem,
mert téged boldogít.

Fogadj hát engem végleg el,
ne fuss előlem már,
hajad fésülöm csendesen,
szerelmem körbezár,
elandalít és átítat
e révült pillanat,
s ölelkezünk halálosan
itt lent a Hold alatt.

Novemberi szél

Arcomba fúj az őszi szél,
hideg világa éget,
kabátomról hajszálaid
már szerteszórta végleg,
csak hangodra emlékezem,
most az is oly időtlen,
és ténfergek magányosan
ázott, lyukas cipőmben.

Mögöttem alvó városok
tűnnek el vontatottan,
a kertek alatt ballagok
mély, süppedő homokban,
lelkem megannyi rebbenés,
akár madár lehetne,
ki nem repült a többivel
időben a melegre.

Az utcalámpák fényei
bágyadtan, elgyötörten
szivárognak a földre le
a sűrűsödő ködben,
szürkére fagyott alakom
már szinte észrevétlen,
előredőlve ballagok
a novemberi szélben.

Elfogult dal

Az őszi égen átfutó,
keringve lengő nyárutó
ellibbenő szelében
hajad lobog varázsosan,
omolva szép hatásosan
szívem hullámterében.

Fohász hozzád az én dalom,
s a pillanatnyi alkalom
fel is pezsdíti vérem,
ölellek nagy szerelmesen
és itt a szérűskerteken
égünk egymás tűzében.

Aztán a Hold is felragyog,
széthint ezernyi csillagot
a szeptemberi éjben,
egymást karolva álmodunk
és abban megkapaszkodunk
a boglyák rejtekében.

Olyan idilli ez a kép,
hogy tovább nem is illenék
már felfelé fokozni,
de hagyd, hisz oly jó énnékem
rád komponálni énekem
és rólad álmodozni.

Készülődés

A földre hulló fényeken
fáradt szemem még megpihen,
bordám között a fájdalom
szorít és majdnem összenyom,
alig veszek lélegzetet,
már-már köhögni sem merek,
mert langyos vérem rácsorog
kopott cipőmre, s ácsorog
csak egyre ott tüdőbajom,
kezemmel ingem gombolom,
még megfürödni készülök,
tisztá legyek az út előtt,
ne mondja azt majd rám az úr,
minek jöttem mosdatlanul,
aztán meg is törölközök
és szépen megfésülködök,
hisz kócos hajjal nem lehet,
hogy meglássanak engemet,
mire háromig számolok
szép csendesen meg is halok.

Vad vihar

A mérhetetlen ég mögül
sötétlő fellegekkel,
úgy tört elő kegyetlenül,
mint ki istent nem ismer,
úgy zengett, zúgott, csattogott,
villámot szórt a fákra,
halálos tánccal lecsapott
pörölyként a világra.

Aztán ahogy jött hirtelen
tovább is állt sietve,
a földig tarolt kertemen
még meg sem illetődve,
vad volt, kegyetlen, s szertelen,
nem értettem haragját,
sebet ütött a lelkemen,
s elvitte egy darabját.

Rubin szonett

Még itt ülök a délutáni fényben,
kezed fogom és nézem két szemed,
lelked varázsa áthatol a légen
és simogatja gyenge szívemet.

Még itt ülök az esti félhomályban
szerelmünk izzó képei között,
és ebben az utolsó felvonásban
csodás lényed ma is lenyűgözött.

Szeretlek, s lelkem minden rezdülése
gyönyörűsége arcodon kutat,
keresi, hogy honnan jön még a fénye,
mely most is beragyogja arcomat.

Forrongó vágyam mást nem is tehet,
minthogy ma újra megkérem kezéd.

Úton a hegyre

Már lassan itt az alkonyat
a fények vontatottak,
ráncok terítik arcomat,
a képek imbolyognak
és rám ragadt magányomat
cipelem fel csak egyre,
hétrét görbítve hátamat,
megyek vele a hegyre.

Időm ha volna rengeteg,
még idelent maradnék,
és a folyóban én veled
aranyrögöket mosnék,
abból élnénk komótosan
és szemed tengerében
hajóztatnék nagy boldogan,
szerelmünknek szelében.

De nincs időm, így egyre csak
kaptatok fel a hegyre,
bolond bogárként, hallgatag
kapaszkodok sietve,
s a csúcsra érve szárnyamat
kitárom a világra,
és elrepítem vágyamat,
mintha katica szállna.

Vadak között

Mindegy, hogy én miben hiszek,
ha szétszednek hideg kezek,
marnak, tépnek éles fogak,
hogy belőlem jóllakjanak.

És mit tegyek ha hátamon
hiénák gyűlnek vad-mohón,
hasítják széjjel húsomat,
ami nekik csak egy falat?

És mit tegyek ha kertemet
tankok tiporják elmenet,
taposva át csontvázamon,
lyukakat ütve házamon?

Vajon lesz majd ki engemet
a szikár földbe eltemet
és egy keresztet tűz fölém
imával szája szögletén?

Laikus advent

Elgondolkodtam, mit is jelent nekem
az advent, hisz sosem kerestem Istent,
házában nem hallottad az énekem,
kóborló lelkem össze-vissza billent.

Éreztem azt, hogy átütő melegség,
s családra vágytam olyankor, jaj nagyon,
és belém szelídült a nincstelenség,
amint gyertyádra néztem az ágakon.

Áradt belőle még remény és jóság,
vagy olyasvalami, ahhoz hasonló,
bőröm alá bújó varázslatosság,
egészen új, semmihez sem fogható.

Ilyen nekem az advent eretneken,
remélem, hogy megbocsátjátok nekem.

Ma csak

Ma nincs időm a cifra mondatokra,
ma csak egy egyszerű dalt dúdolok,
nem bonyolódok körmönfont dalokba,
csak recsegek akár a bútorok.

Ma nem vonulok el mesés ködökbe,
nem írok semmi mély-magasztosat,
ma nem adom a szívemet örökbe,
és nem is mondok semmi fontosat.

Csupán azért jelentkezek, hogy élek,
és nem vitt még az ördög engem el,
nem érdekelnek nagy beszélgetések,
ma csak a csend jöhet hozzám közel.

Remegő fényű gyertyát gyújtok érted
és fülemben cseng egy adventi ének.

A vírus dala

Beléd haraptam, elvásott fogam,
de úgy teszek, hogy minden rendben van,
nem átkozódok, csendben hallgatok,
mert én ma ím a végzeted vagyok.

Ha szádat tátod beléd látok én,
egy átrepülő légy fedélzetén,
lehetne tán neked egy sült galamb,
de csak bögöly az mégis, nagy kaland.

Agyadba fúrok, lázas testedet
a vizes lepedő se menti meg,
tüdőd emészttem borzadályosan,
s ne hidd te még azt, hogy már vége van.

Elveszek tőled mindent mit lehet,
múltad, jövődet és szerelmedet,
addig gyötörlek míg egy éjszakán
enyém lesz síró lelked is talán.

De hát te kísérleteztél velem,
palackom nem zártad be rendesen,
Istent akartál most is játszani,
vagy legalábbis annak látszani.

Fordulj magadba, s mondj el pár imát,
amott készítik már a vakcinát,
így most az egyszer eltűnök, ne félj,
de legközelebb ilyet ne remélj.

Kifáradás

Utam sötét sikátorok
között a jégesőben
kanyargott rendületlenül
a szétmálló időben,
majd hajnalig kerestelek
abban az éjszakában,
én hozzád száz halálon át
vacogva visszavágytam.

Talpam hűlő zsarátnokon
még hólyagosra égett,
de én tovább kerestelek
mégis sziszegve téged,
talán elmentem többször is
ajtód előtt sietve,
de te nem jöttél énfelém
házadból integetve.

Mikor pedig a pirkadat
az utcakőre hullott,
leültem mellé bágyatag,
a lábam összecsuklott,
feladtam szörnyű tervem is,
csak ültem ott lihegve,
rozsdás, kicsorbult késemet
már nem szúrom szívedbe.

Üzenet az égbe

(Böröndi Tamás emlékére)

Te őserő, te lendület,
te mérhetetlen jóság,
én már azt hittem, hogy te vagy
az örökkévalóság,
bár nem könnyen adtad magad,
a túlerő legyőzött,
a rád támadó rút halál
a léttel kergetőzött.

Szerepeid közt tétován
és némán válogatva
idézem újra arcodat
töprengőn, ácsorogva,
eszembe jutnak díszletek,
mit épített az álmod,
de íme köztük elveszett,
nem zeng a tiszta hangod.

Remélem angyalok között
egy új szerep szöveggel
kezedben máris készülődsz
a nyugtalan szíveddel,
azon az égi színpadon
újra nagy tapsviharban
hajolsz meg és a sok vivát
majd lehallatszik onnan.

Gyávaság

Konok magányom tompa kábulatban
sötétlő éjjel feléd tántorog,
majd aztán az utolsó pillanatban
gyáván visszafordul és nem kopog.

Merthogy mi lesz, ha mégsem hívsz be engem,
ha másra vársz, én nem kellek neked
és mondd csak, mi lesz velem ha már te sem
tudod megmenteni a lelkemet?

Kerestelek a télbe hajló őszben,
kutattalak rozsdás avar alatt,
s ebben a mindent elborító ködben
már megtalálni nem akartalak.

Elengedlek belül, s a metsző téiben
eltűnök úgy, hogy veled nem beszéltem.

Szalámivég

Van aki dőzsöl más nyakán taposva,
gőgjét kegyetlen gúnnyal tetézve meg,
szerinte neked azért jut csak morzsa,
mert nincstelen vagy és mert üres kezed.

Harácsoltál volna időben földet,
megannyi olcsón elherdált birtokot,
te mondanád a végeken a bölcsét
és neked lenne megannyi kosztosod.

Mégis megmaradtál földönfutónak,
viseld hát mindörökre a bélyeget,
és állj is be csendben a hosszú sorba,
eltékozoltad minden esélyedet.

S ha a nagyúrral illedelmes leszel,
neked néhány szalámivéget leszel.

Jóban-rosszban

Megyek hogyha hívnál, ott leszek ha kell
majd az általútnál, távol és közel,
mindenségre vágytál, hát most megkapod,
bár külön-külön, de egybe rakhatod.

Arcodat feloldom tengerek vizén,
messzire hajózik szemed íriszén,
álmaid terítem lengő köpenyül
szélnek ellenében a védelmedül.

Sírodat is ásom, én temetlek el,
vagy te temetsz engem a föld alá ha kell,
törékenyek vagyunk, s engedetlenek,
vérünk utoljára újra felpezseg.

És együtt megyünk az angyalok felé
vagy ördögök cipelnek a sátán elé.

Szökés a lágerből

A félhomályban átoson
a csendben alvó városon,
megáll minden saroknál,
lihegve olykor megpihen,
szívébe szúr a félelem
a lámpaoszlopoknál.

Követik-e vagy csak hiszi,
de fáradt lába még viszi,
továbbfut szédelegve,
reméli hogy a vad kutyák
majd elveszítik lábnyomát,
s szabad lesz mindörökre.

De még az erdő messze van,
kitartóan tovább rohan,
cipőjét elveszíti,
nyomában ott a Gestapo,
mint kérlelhetetlen kopó
egyre csak hajtja, úzi.

Lassan a város elmarad
és még hallja a hangokat,
de már tompulnak egyre,
aztán az erdő ágai
mint védőangyal szárnyai
összezárnak mögötte.

Utolsó esély

Kelet felé ha néztetek
láttátok, hogy a szörnyeteg
dühöngve rút halált hoz
és nincs a Földnek városa,
hol mutálódó vírusa
már ne tapadna gyászhoz.

E tomboló pandémiát
felkészületlen éljük át
és olajként a tűzre
mi mindent félvállról veszünk,
még tagadunk és nem hiszünk
abban, hogy az legyőzne.

Maszkot sem hordunk vagy csupán
állunkra engedjük lazán,
rajtunk nem fog a mérge,
mi még dilemmázunk azon,
hogy az emberélet vajon
a pénznél többet ér-e.

Most majd elvállik azt hiszem,
maradt-e annyi értelem
csikorgó elménk mélyén,
hogy mi legyünk, kik győztesen
kerülünk ki e förtelem
homályba tűnő végén.

Az utolsó hang után

Már tovalépnék
és a zenének
vége szakad most,
ráül a csend,
messzire tágul,
majd el is árvul,
s dobban a szívük
még odabent.

Vége a dalnak,
nagy zivatarnak
szárnyai zúgnak
már cudarul,
alszik a város,
mindene sáros,
méri magányát
nagy fukarul.

Félti a kincsét,
őszülő tincsét
szél cicomázza
szemtelenül,
védi magányát,
már fuvoláját
elteszi csendben,
szenvtelenül.

Három kérdés

Vajon ki fogja majd kezét
a tűz fölébe tenni,
ki fog majd újra értetek
a keresztfára menni,
ki lesz ki szörnyű bűnötök
helyettetek bevallja,
s a zúduló nyílveesszőket
testével eltakarja?

Vajon lesz még egy Jézusunk,
ki megvált minket újra
és kenyeréből enni ad
nekünk a hosszú útra,
majd át a Vörös-tengeren
elvezet Kánaánba
és fáradt, poros lábaink
végül tisztára mossa?

Vajon megérdemeljük-e,
hogyan legyen még esélyünk,
s felmentve bűneink alól
egy jobb világban éljünk,
vajon nem rontjuk azt is el
a pénz nevében újra,
az átkozott természetünk
rút csapdájába hullva?

Újra és újra

Kiöntöm hát a bánatom
e csendes-bús vasárnapon,
leteszem asztalodra,
hogy válogasd ki kedvesem
mi maradjon meg és mi nem,
mi lesz szemétre dobva.

Mert érted úsztam át folyót,
görgettem ezt a földgolyót
és tengeren hajóztam,
tűzet loptam az égből én,
legyen a lámpásodba fény,
Istennel háborúztam.

Válogasd szét a dolgaim,
kutatva lelkem polcain,
akár felejts el engem,
én majd ugyanúgy elleszek,
mint eddig is tenélküled,
a roppanó hidegben.

De másnap ismét itt leszek
ajtód előtt, s becsengetek,
csak állok várakozva,
visszajövök a lelkemért,
kerékbe tört szerelmemért
a hóban botladozva.

Sírig tartsd a szád

Ha majd a görgeteg mögött
a jajsikoltás összeköt,
kezünk gúzsban dagad,
s a kínok kínját szenveded,
nehogy kiadd a szívedet,
nehogy kiadd magad.

A téged addig éltető
gonosz, hálátlan, nyers erő,
most göröngyöt hajít,
előttünk köddé változott
az út, elértük a folyót
de összedőlt a híd.

Magunk maradtunk végül is,
lassan eltelik április,
tavasz van újra már,
de bennünket a föld alatt,
konok makacsságunk miatt
nagy titkunk összezár.

Szökött szerelmem

Amikor otthagyt a téren állva,
agyamban a kegyetlen mondatával,
búcsúzenéjét meg se komponálta,
csak könnyedén odavetette, rávall.

Bolond szívem sután utánadobbant,
és talán még léptem is egyet felé,
inkább csak zavaromban mosolyogtam,
legyen az emléke hát az ördögé.

Arca már beolvadt a szürkeségbe,
és akkor, ott meg is szűnt minden varázs,
hiszen olyan volt hirtelen szökése,
mint a tó vizén a kavicspattanás.

Később még láttam, nagy volt a társaság,
de ő a szemét lesütve ment tovább.

Vad tánc

Vihar készül, észak felől
zord felhők közelegnek,
villámot szóró ég elől
riadt fecskék repülnek,
haragja mindent átítat,
rohan le a hegyekből,
mintha egész világokat
falna magába egyből.

És akkor zengve, hirtelen
előbukkan sietve,
úgy vágtat át a kerteken,
mint feldühödött medve,
s a szürkeségből élesen
arca kirajzolódik,
nem láttad őt így még sosem,
a tomboló valódit.

Aztán ahogy jött, oly hamar
tovább is állt rohanva,
mint ki egészen mást akar,
mintha más dolga volna,
itt hagyta szétdúlt kertemet,
a háztetőt ziláltan,
mint aki álmot kergetett,
nyugtot keresve nálam.

Menekülés

Egy égbe nyúló fára mászok,
körmöm szakad a súly alatt,
csupán az olcsó megcsalások,
csupán az átkotok miatt.

Izmaim lázasan feszülnek,
kapaszkodok csak egyre fel,
szököm amíg ti nem figyeltek,
el innen, menekülni kell.

Lehúz magához engem újra
a cinkos kacsintások,
még visszacsúszok átkozódva,
de aztán megkapaszkodok.

Csak kúszok egyre fel az égbe,
ujjaimon már vér folyik,
karom tompán sajogva, égve,
mégis engedelmeskedik.

Maradjatok az ingoványban,
öljétek egymást ostobán,
vagy jöjjetek ti is utánam,
hisz elférünk ezen a fán.

Szelídítő

A végtelennek a túlsó felénél
lelógatom a ködbe lábamat,
és mint aki a lét nehézvizén él,
úgy rombolom le bombagyáradat.

Én nem hagyom, hogy véred ellen gyürkőzz,
és nem hagyom hogy így eladd magad,
megvárom amíg végre egyszer felnősz,
és nem törlöd le folyton álmodat.

Megvárom én hogy minden háborúdat
befejezed, s nem ölsz oly ostobán,
megvárom míg csatáid elcsitulnak,
s a ránc kisimul sorsod homlokán.

Aztán mikor már veled nem pörölnek,
örök élet vizében megfürösztlek.

Dal a Télapóhoz

Szánod surran porló hóban,
repítenek a szarvasok,
szélbe szálló szárnyaikkal
kísérnek el az angyalok.

Utad járod nagy hidegben
szakálladon a dér megül,
csengőd hallom rendületlen
csilingelni a domb mögül.

Ablakba tett cipőinkbe
ajándékunk ma elhozod,
imitt-amott már viseltes
álmainkat befoltozod.

A csillogó gyermekszemünk
lecsukja már álommanó,
fűnek-fának eldicsekszünk;
éjjel itt járt a télapó.

A pataknál

Mint gyors patak kövön bicsakló fodra,
úgy tört meg ott az én utam veled,
mint ki a vízből halát már kifogta,
és gondolja, akár el is mehet.

Úgy hagytál ott lelketlenül magamra,
vacogtam, fáztam, féltem nélküled,
térdig gázoltam érted a patakba,
de mégse nyertem el szerelmedet.

Úgy mentél el, hogy még be sem fejezted,
csak félbe hagytad búcsúmondatod,
még messziről kezéd sután csak intett,
s a szívem egyből jéggé változott.

Azóta gyakran itt ülök a parton,
olykor kezem a szemem fölé tartom.

Haragszom

Az meglehet, hogy egyszer elfog engem
a méla undor és az indulat,
nyakad szorítom én a két kezemmel,
az is lehet, talán megfojtalak.

Valószínűbb, hogy mégsem érek hozzád,
a megvetésem, s átkom üldöz el,
mert bort ittál és vizet prédikáltál,
szemem elől a bűnöd elcipel.

Hazudtál végig és a jégre vittél,
nem engedté a lékhez engemet,
vergődésem pribékjeid figyelték,
elvettek tőlem még amit lehet.

Vigyázz, mert immár komolyan haragszom,
s nem úszod ezt meg majd csupán szitokszón!

Hídlakók

Amott a város már pihen,
és a neonfény tengeren
a csend még elvajúdik,
összegyűri az álmokat,
reggelre foltoz újakat,
s ébreszti hídlakóit.

De addig ott édesdeden,
a hullámpapír-tengeren
szuszogva ringatóznak,
szívük még megremeg belül,
arcukra cseppnyi mámor ül,
ám letörli a holnap.

Aztán előlről kezdődik,
mások kidobott étkei
között sután kutatnak,
kéregetnek szemérmesen,
félve, fázva, reménytelen,
nekidőlve a falnak.

Hópehelytánc

Fehér a szántó, itt a tél,
a szél a fák között zenél,
szívem kitárva hallgatom
és az andalító dalon
bicsaklik lágy csilingelés,
szánkó suhan a csendben és
a hó az ágakon pihen,
tél van már végérvényesen.

Az egyre sűrűbb hóesés
alatt a szunnyadó vetés
lassan tavaszción álmodik,
melegen tartva magvait,
és az utcalámpák alatt
oly önfeledten játszanak
a táncot járó hópihéék,
fehérre festve föld színét.

A túlélőhöz

Ha már futottál tűz elől
mi körbe-körbe égett,
akkor tudod, hogy túlfelől
most is figyelnek téged,
a vak szerencse nem hagy el,
immár az égig érsz majd,
a homlokodon ott a jel,
megnyersz te minden párbajt.

Átjutottál a tű fokán
és most a fellegekbe
repülsz, mint éhes kormorán
vízben halat keresve,
rajtad már az átok se fog
csak néha-néha vérzel,
mert most az egyszer, akkor, ott
megküzdöttél a tűzzel.

Adósság

Becsaptak látod, újra most
út szélén hagytak téged,
azt sem akarják hagyni, hogy
kiöntsd a puszta mérget,
ha volna is rá válaszd,
megtartod önmagadnak,
kitépett tollú táltosok
már csillagot tagadnak.

Lehajtott fejjel túród el
szerecsenmosdatásuk,
aztán ha senki sem figyel
behajtják tartozásod,
újból lenyúzzák bőrdet,
akasztják ki a szögre,
arcátlan lopják mindened,
s feszítenek keresztre.

Végül temetheted magad
kaparva el gödörbe,
cipelve átkos múltadat
a föld alá örökre,
és rájössz, hogy mégis maradt
a régi tartozásból,
ne félj, számlázzák neked azt
majd a feltámadáskor.

Mézesmadzag

Elhúzták orrod előtt párszor,
hogy már megyünk nyugatnak,
odaszavasztál mindahányszor,
ez volt a mézesmadzag.

Emlékpakolgtató

Ma itt ülök csupán magam
az esti félhomályban,
kinek megannyi dolga van,
mutatva őszre váltan,
a lomjaim pakolgtatom,
a rég megunt meséket,
matatva fent a polcomon,
csak ócska semmiségek.

Csupán elúszó képzetek
egy omladó szorosban,
kiszolgálták a létüket,
csak imbolyognak ottan,
e félretett, fakó cihák
sután csak ácsorognak,
bezárva szűk bejáratát
a néma hegyszorosnak.

Füzetben őrzött sárga kép
kerül kezembe, nézem:
az arcod fátyolos, mesés,
de visszanéz merészen,
becézgetem bután, habár
e földi lét letudva,
a parton egy ladik mi vár,
el is visz át a túlra.

Apám után

Az arcomon már árkait
véges korom megásta,
ülök szobámban egymagam
a végtelenre várva,
már nincs sötét szál, mind oda,
a gyérülő hajamban,
kezem is néha megremeg,
s nem oltja semmi szomjam.

Csak állok sorsom várfokán
a semmivel dacolva,
merengek nagy csatáimat
előkeresve sorba,
aztán lesöpröm őket is,
már nem hevít az emlék,
habár nem tudom, hogy miért,
de valahova mennék.

Elindulnék apám után
kezét keresve, mint rég,
a beszélgetésünk elé
én egy üveg bort vinnék,
kitárgyalnánk, hogy végül is
mi dolgunk volt e földön,
miért is kaptuk életünk
az istenektől kölcsön.

Tudod, a költő...

Tudod, a költő mind kicsit ügyetlen,
és tudod, ő mindig egy kicsit hazug,
verseit írja varázs révületben,
az inged alá is bebújik, ha tud.

Tudod, a költő kinyitja a lelkét,
és pironkodva eléd pakolja azt,
te döntöd el, hogy felveszed vagy rálépsz,
kineveted vagy csodálója maradsz.

Tudod, a költő végül meghal egyszer,
utána csak egy rakásnyi vers marad,
látszólag nincsen bennük semmi rendszer,
csak papírhalom, felesleges kacat.

Tudod, a költő csupán egy név marad,
de széthagyott verse néha megharap.

Hullámpapír dal

A nincstelenség lámpafénye
árnyakat fest arcodra fel,
korgó gyomrod kesernyesége
a torkod marja, hányni kell.

Petróleumszag és penészes
kenyérhéj fáj az asztalon,
és ez a már-már ölni képes
kényszeredettség összenyom.

Haldoklik éned, büszkeséged
a sors gúnyosan mossa el,
és aki hozzád még betéved,
gyorsan kifordul, elszelel.

Házad igaz hullámpapírból
épült, s rongyból van függönyöd,
amely mögött remegve alszol,
kicsorbult álmaid között.

Reggel pedig a félhomályban
ismét elátkozod magad,
miért is hitted csalhatatlan,
hogyan megváltod világodat.

Miért hittél tündérmesékben,
mentél a tűzbe másokért,
fizetned kell már menthetetlen,
nevét felejtett senkiként.

Bunda

Ma már nem égnék nagy tüzek,
a lángok elcsitultak,
csendben ülünk, a vánkoson
morzsoljuk álmainkat,
látod, mi is szelídülünk,
hevünk a tél lehúti,
ajkunkon még egy félmosoly,
miért, az nem derül ki.

Tudod, azok a nagy csaták
talán megrendezettek
voltak, és mi mégis vakon
egyre csak vívtuk őket,
de felettünk az égiek
már jó előre tudták,
ki lesz, aki pokolra megy,
és kinek jut mennyország.

Olyan volt...

Olyan volt, mint egy hercegnő
ki most lépett e földre,
a lábán üvegcipellő,
virág hajába tűzve.
Olyan volt, mint égi óhaj
a tündérek szívéből,
mint mélyről feltörő sóhaj,
a tenger istenétől.

Olyan volt, mint fürge sellő,
játszott a habok között,
de kár, hogy az ember felnő,
már biztos felöltözött.
Lementem újra a partra,
mögöttem éveimmel,
és megcsillant a homokban
egy rég lehullott pikkely.

Szívem, akár egy kalapács
ütött nagyot az ingen át.

Hajnalcsillag

Karod ha jobban nyújtánád,
épp elérnéd szerintem,
mielőtt még elejtenéd,
mégis hagyd hadd keringjen,
csodáld, az útján szüntelen
csupán neked világít,
minden éjjel csodát terít
szemedre, álmodásnyit.

Egy úrutazás margójára

A végtelennek tűnő űr mögött,
ahol a józan ész már megszökött,
ahol a gondolat alig suhan,
azon túl mondd nekem, vajon mi van?

Vannak-e ott folyóra hajló fák,
kenyérsütések, sárga iskolák,
és nagy szerelmek szövődnek-e,
s van-e a szeretetnek ünnepe?

Eső után az ég ott felszakad,
és mondd, a lélek ott is oly szabad,
kifesthetem a szivárvány színét,
kiálthatom vajon, hogy nyitnikék?

Válaszod félve várom, mert ha nem,
akkor érdektelen a végtelen,
csapongó vágyam oda nem való,
ne vigyen engem el az űrhajó.

Póker

Nem osztottál lapot nekem,
talán megérdemeltem,
lehet, hogy éppen akkor még
nem is voltam közelben,
üdvösségedért mentem el,
és íme, meg is hoztam,
cserébe én a lelkemet
hagytam lent a pokolban.

De most, hogy újra itt vagyok,
leülök asztalodhoz,
csak figyelem hamis kezed,
amint nekem lapot oszt,
tudom, sohasem nyerhetek
ebben a játékban már,
de ellened veszíteni,
utósor még nekem jár.

Újrakezdés

Ha eltapostak, út sarába feküdni hagytak,
ha lerombolták otthonod, s kicsavarták kezed,
ha még meleg szívedből minden álmot elloptak,
ne feledd miért születted, újra kell kezdened.

Aggodalom a dalom

Ma átmentél az ingoványon
hírem sincs azóta rólad,
a billentyűk a zongorámon
már csak terólad szólnak.

Vajon épségben átjutottál,
csak ezt ütik a taktusok,
azóta minden gondolatnál
szúrnak belül, mint kaktuszok.

Mennék a ködben én utánad,
de orromig se látok el,
az ingovány meg újra támad,
a sár már derékig lep el.

Karom kinyújtom még utánad,
és már majdnem nyakig vagyok,
de még szívemből feléd szállnak
az aggodalmas dalok.

Zabolátlanul

A mindenségnek homlokán
talán parányi ránc volt,
borús arcára nyomva egy
törölhetetlen rúzsolt,
de úgy tűnt el a semmibe,
ahogy onnan előjött,
magával vitte éjszakám
és még a délelőttöt.

Sötét viharként érkezett,
nyomasztón, átkozódva,
felemelte világomat,
majd ledobta a porba,
s ott annyi álmot összetört,
hogy én azóta ébren
vad útjának veszett nyomát
megbabonázva nézem.

Az is lehet, bolond vagyok,
mert mégis visszavárom,
hogy még egy csókot adjon és
lecibálja kabátom,
ingem gombolja újra ki,
öleljen át örökre,
még egyszer vele múljak el
egy vad szeretkezésbe.

A régi tó

A parti fák a víz fölé hajolnak,
s a csónakházban lusta csend honol,
tükörsima, lágy felszínén a tónak,
parányi hal pipál a víz alól.

Magam vagyok csak és e délutánban,
egy régi-régi nyárra gondolok,
amikor megkötős fürdőgatyában
úszkáltunk itt és forrtak a habok.

Szerelmeinkkel együtt csónakáztunk,
suttogás suhant át a tó vizén,
csak te voltál abban a suttogásban,
csak te voltál és néha-néha én.

Az ősz hajammal újra erre jártam,
és ez a tó ma is lenyűgözött,
vállamra hulló, fáradt napsugárban
merengek el az emlékek között.

Te légy

Te oltsd a szomjam újra még,
neked repülni semmiség,
begyedben hozz nekem vizet,
az Isten érte megfizet.

Te küldj szememre álmokat,
hibátlan égi táltosat,
a lázam éget, hűtsd le azt,
sebemre tégy ma gyógytapaszt.

Te húzz az égre fényeket,
emelj fölé, ahogy lehet,
vigyél el engem messzire,
s taszíts le majd a semmibe.

Te légy az én szerelmesem,
simítsd az arcom csendesen,
vagy légy az én elárulóm,
mi lenne jobb, nem is tudom.

A tél szerelme

A szél zokogva átsüvít az égen,
siratva őszi kerteket tarol,
megannyi sárba összegyúrt levélen
halad tovább, el is zarándokol.

A tél hideg, ködös tekintetével
a tájra néz, elimbolyog vele,
hiába kérdezik derengve váltig
a messziről alig látszó hegyek,

miért e zord, fagyos, kemény belépő,
miért e csontot átütő hideg,
de ő nem is figyel, csupán felülről
havat szitálva hint, nem is nevet.

Mióta nyár szerelme sutba dobta,
azóta lett ilyen kemény az arca.

Alkotó

Elkészült hát a mű, fáradt az alkotó,
hűvös szobába tér, nem kell az altató,
kiürült teljesen, magánya megmaradt,
szögekről álmodik, mik nem szabályosak.

Régi szerelmem

(Almádi Rózával közösen)

Még szeretését,
langy sima bőrét
arcomon érzem,
fénysziluett,
messze merengő
ős buja nemtő
fonta be testét,
jó anya lett.

Arra, ha jártam
félve kopogtam,
ajtaja nyílott,
rám nevetett,
elmenekülve
férje a szeszbe
fojtva magát már
rég odalett.

Jöttek az évek,
bár a zenének
taktusa elhalt,
abbamaradt,
mégis a Holdról
álmodik újból,
könny a szemében,
szíve szakadt.

Régi szerelmem
meg sose kérem,
ő se mutatja,
tartja magát,
vénszi arca
réved a múltba,
tetszeni nékem
fonja haját.

Refr.
Hallgatag esték
rég szerelmét
visszaidézik,
lobban a nyár;
ősz muzsikáját
hallja ma újból,
dobban a szív, s szól:
'Óh, gyere már...'

Sasmadár

A rét fölött a sasmadár köröz hibátlanul,
billenti szárnyát nesztelen, hiába fut a nyúl,
a csendes égből ím lecsap, de oly kegyetlenül,
a prédája nem is remeg, szívére végzet ül.

Bizony hogy így esett velem meg az a borzalom,
hogy álnokságod karma megfeszült a torkomon,
onnan támadtál engemet, honnan nem vártam én,
és elsüllyesztetted hajóm szerelmünk tengerén.

Azóta csendben hallgatok és átkozom magam,
miért rohantam én bele csapdádba boldogan,
remélem hogy felment az ég még egyszer engemet,
és majd kidobja testemet halálos tengered.

A parton tán még lesz, aki akkor meg is talál,
felöltöztet, gödörbe tesz, harangozik talán,
fejfámra írja szűkszavún, hogy itt nyugszik ama
bolond, kinek szívébe mart a sasmadár maga.

Egyszerű

Szeretlek mindhalálomig,
amíg a Föld köröz,
ha végzetem lecsendesít,
én tovább örködök,
ha nem lesznek már csillagok,
majd fáklyát gyújtok én,
és fényesen világítok
az éjnek tengerén.

Mikor a táguló korong
önmagába zuhan,
én akkor is kezded fogom,
követlek boldogan,
és én leszek a nagybetű
majd minden mondaton,
és én leszek (mily egyszerű)
a legvégén a pont.

Horgászom...

Horgászom én egy kis tavon,
amiben rengeteg a hal,
ülök egy ócska kis padon,
a remény utoljára hal.

Tavaszcím

Már az időnek
szürke szakállá
söpri a földet,
úgy telik el,
még ideülve
hogya lehetne
súgna mesét, de
mennie kell.

Indulatában
még nekitámad,
csonka reményén
rádiderg,
szórja a fényét,
ékei kékjét
festi a tájra,
télbe siet.

Húzza az ágot,
hótakarója
őrzi a földet,
félti nagyon,
benne a magvak
álmai nyúlnak
lassan az éjbe,
elfogadón.

Hajnala ébred,
s benne a lélek
felcicomázza,
fonja haját,
úgy kiszaladna
már a tavaszba,
és hegedülne
langy muzsikát.

Vesszőfutás

Nyakadban ócska sáladon
sziszegve szúr a szél,
hová futsz még e hajnalon,
hisz ott is majd elér,
hová teszed kabátodat,
ha már le sem veted,
hiszen ki téged elfogad,
ma még nem ismered.

Talán születni sem fog egy
olyasmi balga lény,
ki túri átkos kedvedet,
és nem harap beléd,
akit ha éjjel mész oda,
te még ébren találsz,
ki oldja majd rossz kedvedet,
viselve száz hibád.

Lehet, hogy el hiába futsz,
nyugalmad nem leled,
sehol sem lesz ki háborúd
elől ment tégedet,
egy őszi délután talán
majd véget ér a harc,
s a szíved oly kemény falán
marad már némi karc.

Amnéziám

Olyan sok szép nevű leány kezét megfogtam én,
hogy már sorolni sem tudnám talán, volt Máriám,
Juditom és Klárikám, s az ég tudja mennyi még,
de mára már nekem csak egy maradt, Amnéziám.

A mezei pocok dala

Keringsz fölöttem, mint aki
a prédájára várva
hasítja szét a kék eget
nappalra, s éjszakára,
lecsapnál rám, ha sejtenéd,
melyik bokorba bújtam,
fészkedbe vinnél engemet
a karmaidba, holtan.

De látod, én még itt vagyok,
lentről nagyon figyellek,
olyan vagy innen, mint sötét,
kérlelhetetlen felleg,
szakítanám a szárnyadat,
te föl ne is repülhess,
csőröd se legyen már soha
a véreimtől véres.

Tudom, hogy ez a harc örök
és végeláthatatlan,
de kérlek, adj időt nekem,
hogy fürödjek a Napban,
és felneveljem almomat
egy félelemtől mentes
világnak csendes szérűjén,
addig engem ne kergess!

Félálomban

Az éj uszálya még befed,
ám már itt legbelül
az éberség homályos és
a képzeletre ül,
de bolygóm oly szabályosan
forog velem tovább,
hogyan nem lehet kikezdeni
már ezt az éjszakát.

Aztán az álom rám terül,
alattam drótszamár,
újra tizenhat évesen
tekerem a pedált,
elém jönnek szerelmeim
az iskola előtt,
kék köpenyükön megcsillan
a régi délelőtt.

A reggel aztán érdesen
sikolt a vekkeren,
álmosan hasra fordulok
és észre sem veszem,
de fénye lassan átdereng
a függönyömmön át,
emlékeztetve engemet,
hogyan menni kell tovább.

Angyalka

Emlékszel még,
hogyan szólt rég
parányi csengője,
az volt a szép,
bennünk a lét
megremegett bele.

Terülve szét,
fenyőnk díszét
forgatta meg tűnőn,
a fénye még,
akár a jég,
csillant a gömbökön.

Futott tova,
de illata
fenyőnek ága volt,
az éjszaka,
mint egy csoda,
szívünkön áthatolt.

Csilingelő
dalába szótt
tündéri álmokat,
melyek mögött
a lét örök
boldogsága fakadt.

Karácsonyi tündérek

Az ég alól ezernyi fénnel gyűlnek
a szárnyzuhogtató, csodás szüzek,
meleg tekintetük világot éltet,
talán táncolnak még egyet veled.

Karácsony este kis szobádba hozzák
megannyi titkukat, de csak neked
dalolják úgy az égieknek hangján
el azt a szívszorító éneket.

Aztán előtted még meg is hajolnak,
kuncognak egyet, s libbennek tova,
még visszaintegetnek ősz hajadnak,
de már te alszol, s nem figyelsz oda.

Repüljetek tovább az éjszakában
feszüljön szárnyatok a szélbe lágyan.

Még nélküled

Magam vagyok, velem csupán a bánat
mi küszködik tovább a lét vizén,
nem is feszíti már vitorlavásznám
a lankadón kerengő őszi szél.

Elültek hangjai a nagy csatáknak,
a csend az úr e szürke birtokon,
de itt belül még tündökölve látlak,
megőrzöm arcodat, kisangyalom.

Fölöttem éji csillagok ragyognak,
szememre sárga Hold hoz álmokat,
de csókod ízét úgy a számra loptad,
azóta már te hajtod vágyamat.

Remélem egyszer úgy öllelek téged,
amint karolja sorsaink a végzet.

Szerenád

Kiöntve már a bánatom
a hús kövön hever,
az arra járó alkalom
már oda sem figyel,
úgy megy mellette gyorsan el,
oly észrevétlenül,
csak egy madárka énekel,
amint mellé leül.

Parányi teste megremeg
és énekelni kezd,
s a szívem is remeg vele,
de már leszáll az est,
én összesöpröm bánatom,
madár repül tovább,
hát így esett e szép napon
ez a kis szerenád.

Kipenderítve

Az éjszakáimon maró világod,
akár a sósav, úgy hatol ma át,
aludni nem hagy, én hiába várok,
s szövök mesémbe szándékos hibát.

Kifosztottál, s a végtelenbe löktél,
pedig keringtem oly szabályosan
körötted én, miként a metronóm rég
ritmust adott dalunkhoz, pontosat.

Te hűtlenül magamra hagytad álmom,
amit szerelmed szórt szememre még,
mikor merengve karjaimban tartott,
a mindenemmel átféltett remény.

De üstökösként néha visszatérek,
akkor, ha ráérsz, nézz az égre kérlek!

Ősz-esti elégia

Már tovatéved a nyár, melegét elegyíti esőssel,
bús mosolyát követő széllal a búzamezőn.
Itt van az ősz, vele dús levelét eleresztik az ágak,
és hazatérnek a darvak feleselve ma fönn.
Még idehallik a bő aratásnak az ünnepi tánca,
ropnak az ifjak a párjuk derekát ölelőn.
Boldogan éjjeli fényre repülnek a gyors bogarak már,
kergetik álmaikat, féktelenül zizegők.

Régi dalok kerekednek, a szél berepíti szobádba
távoli, lány ütemét még, de az álom elért
és lecsukódik a pilla, a falra a Hold bekacsingat,
fénye remegve kirajzolja a fák levelét.
Csend ül a rétre, homály fedi végül az éji zivajtot már,
néha beszél a kuvik furcsa beszéde, te még
hallani véled a távoli zajt, mielőtt jön az álom
lelked a lét peremén vár, azután tovalép.

Enyészet

A vágy ha benned elcsitul,
vajon mivé lesz úgy a tested,
milyen szerelmeken vidulsz,
mi tartja benned majd a lelket?

Hová szaladsz te vigaszért,
kitől kérsz bajra jótanácsot,
ki fogja majd a lelkedért
szavát emelni még imához?

Ki enged téged újra be
a háza ajtaján sietve,
ki fogja majd a szívedet
magának kérni már örökre?

Ki megy ki néha sírodig,
ki visz rá olykor egy virágot?
Nem fognak rád emlékezni,
ki voltál és mi volt az álmod.

Ma még igen

Ma még a sóhajom feléd repülve
kapaszkodik meg kőszíved falán,
kopogtat halkán aztán már sietne,
meg sem várná, beengeded talán.

Ma még az álmaim terólad szólnak,
a szívem dobban egy nagyot feléd,
mikor selymes hajadnak illatával,
betelni nem tudok, s halok beléd.

Ma még a végzetem királyleánya
te vagy, s szerelmem istenasszonya,
vakon rohannék én ma még utánad,
karom tenném a tűzbe boldogan.

Ma még igen, de holnap már talán nem,
ha mégsem férek el hideg szívedben.

Szikra

Úgy pattant ki, mintha sosem lett volna ott,
de rájött, hogy nagyon sok melót igényel,
utána meg egész nap azon dolgozott,
balga ötletét hogyan felejtene el.

A halász dala

A vízen úszó hordalék csak gyűlik,
elállja már a szűkös hídlyukat,
a csónakom nem ér el jó falunkig,
nem tud kerülni nejlonhalmokat.

Jaj kedvesem, hogyan jutok tehozzád,
nem férek át a kis fahíd alatt,
mi lesz velünk, ha több ezer félnótás,
folyónkba dobja mind a zsákokat.

Azontúl önt belé akár ciánt is,
megannyi haltetem sodródik ím,
mi lesz velünk, ha nem fogunk ki semmit,
halászból bujdosók leszünk megint?

Hogyan viszek hajadba majd virágot,
ha tönkre tesszük ezt az egy világot?

2021 elé

Az évnek íme lassan vége már,
lezárva körbe majd minden határ,
konok betegség dúl világokon,
alig találkozik barát, rokon.

Nyomasztó érzés ül a lelkeken,
s köztünk a kétség újra megpihen,
alig találjuk lépteink sorát,
csak tévelygünk időn és téren át.

Legyen e rendhagyó Szilveszterünk
a nap, amelyen reménnyel telünk,
és átjutunk a tűnek a fokán,
s nem öljük egymást vélt hitünk okán.

Legyen ez év ma már az ördögé,
de lépjünk a következő elé
mi tiszta szívvel, önfeláldozón,
elleneinkkel is kezét fogón.

Szilveszter

Szilveszter éji harsonák
szórják a békesség dalát,
vajh elég messzire?
Konfettit fúj a téli szél,
most nem süvít, nem is beszél,
és még bennünk hisz-e?

Borospohár az asztalon,
lassul a tánc, a lábakon
nehéz év súlya már.
De mégis száll az énekünk,
forog a Föld tovább velünk,
mily jó, hogy meg nem áll.

Hajnalra vérünk elcsitul,
az álom könnyen boldogul
velünk ez éj után,
jövőbe látók, álnokok,
de minden köröttük forog,
vajon mi vár ma ránk?

A tündérleány balladája

Hegyekbe ment a tündérleány,
csillag hajában, gyöngy homlokán,
kezét elengedte kedvese,
vajon a hírét még hallod-e?

Tengerre szállt a tündérleány,
szemében könnyek voltak talán,
szívét eldobta szerelmese,
vajon a hírét még hallod-e?

Máglyára ment a tündérleány,
korona égett hullámhaján,
lángolva hamvadt el élete,
vajon a hírét még hallod-e?

Kék égbe szállt a tündérleány,
hazugságodnak köntörfalán,
nézz a szívedbe, hogy bánod-e,
nem hallod hírét többé sose.

Tartalomjegyzék

Virágom, vérem...	3
Szerelem.....	3
Rohamra.....	4
Vágy	4
Cicus	4
Szerelemsivatag	5
Indulóban	5
Fagyöngy	6
Honvágy	6
Evolúció.....	7
Ritkuló jelek	8
Elforduló.....	9
Szelídülés	10
Nem túl lágy dal	11
Dinnye	11
Elengedő	12
Kérges dal.....	12
Egy égő hajnalon	13
Örvény.....	14
Szieszta.....	14
Anyatermészet.....	15
Az a tűz.....	15
Csárda	16
Hajnal	16
Sötét vizek.....	17
Ősz peremén	17
Kaland	18
Utánad	18
Művészi válság.....	18
Rege a gondolatról.....	19
Ősz szele.....	19
Ősz hangulat	20
Dal a keselyűkhöz.....	20
Az út előtt.....	21

Csábítás.....	21
Őszi búcsú	22
Kitérő.....	23
Üstökös	24
Lepke.....	24
Felelet	25
Színes falevél.....	25
Dal a nagyúrhoz	25
Tóparti est.....	26
Őszi kép.....	26
I. Edward király.....	27
Távolodás	28
Rokonság.....	28
Ősz.....	29
Csend és vihar	29
Vád	30
Vihar	30
Kormányrúd	31
Hamis.....	31
Ma reggel... ..	31
Harc.....	32
Orkán.....	32
Éji álom.....	33
Őszben	33
Békés vizek.....	33
Szeptember	34
Vihar az erdőn.....	34
Hitszegő lettél... ..	35
A vég kezdete.....	35
Arc	35
Pont.....	35
Leépülés	36
Oscar-díj.....	36
Ha volna... ..	37
Ha véget ér.....	37
Október	38

Őszi szél.....	38
Az út végén	39
Őszi dal.....	40
A vadászhoz.....	40
Klíímaváltozás	41
Égiháború	41
Utolsó vérig.....	42
Őszi szonett.....	42
Vallomás.....	43
Forint.....	43
Filléres... ..	44
Árnyékok	44
Vihar és csend	45
Kék sziget	45
Egy kis sziget	46
Nagy csend feszül.....	46
Októberi varázslók	47
Az elmúlás peremén	47
A nincstelen senki dala	48
Nem adlak	48
Fegyverszünet	49
A tó mélyéről.....	49
Az alkonyatban.....	50
Éji lepke.....	50
A hinta.....	51
Zápor	51
Borkóstoló.....	52
Borongó.....	52
Balsiker.....	53
Keresztjeim	53
Amíg karommal.....	54
Emlékezés	54
Merénylet	55
Lélekvásár	55
Fekete varjak.....	56
Át az életem	56

Morzejelek	57
Őszi enyészet	57
Falu alatt járt a medve	58
Katica.....	58
Sansz	58
Érdeklődő	59
Vállfa	59
A régi ház	59
Egy éjszakán	60
Szirén kontra kobold	60
Végrendelet	61
Kór.....	61
Demó verzió.....	62
A trombitás	62
A visszatérő tengerész	63
Hagyaték	64
Szűr	64
Szerelmes	64
Útra készen	65
Protestáció.....	65
Meditáció	66
Pozicionálás.....	67
Szegedi lány	67
Utolsó fohász	68
A végállomáson.....	69
Megérkezés.....	69
A fegyenc dala.....	70
Eléd megyek.....	70
A szikla peremén	71
Szerelmes ének	72
Novemberi szél	73
Elfogult dal	74
Készülődés	75
Vad vihar	75
Rubin szonett	76
Úton aへgyre	76

Vadak között	77
Laikus advent	77
Ma csak	78
A vírus dala.....	79
Kifáradás	80
Üzenet az égbe.....	81
Gyávaság	81
Szalámivég	82
Jóban-rosszban	82
Szökés a lágerből.....	83
Utolsó esély.....	84
Az utolsó hang után	85
Három kérdés.....	86
Újra és újra	87
Sírig tartsd a szád	88
Szökött szerelmem.....	88
Vad tánc	89
Menekülés.....	90
Szelídítő.....	90
Dal a Télapóhoz.....	91
A pataknál	91
Haragszom	92
Hídlakók	92
Hópehelytánc.....	93
A túlélőhöz	93
Adósság.....	94
Mézesmadzag	94
Emlékpakolgtató	95
Apám után.....	96
Tudod, a költő.....	96
Hullámpapír dal.....	97
Bunda	98
Olyan volt.....	98
Hajnalcsillag	99
Egy űrutazás margójára	99
Póker	100

Újrakezdés.....	100
Aggodalom a dalom	100
Zabolátlanul	101
A régi tó.....	101
Te légy.....	102
A tél szerelme	102
Alkotó.....	102
Régi szerelmem.....	103
Sasmadár.....	104
Egyszerű	104
Horgászom... ..	104
Tavaszwáró	105
Vesszőfutás	106
Amnéziám	106
A mezei pocok dala	107
Félálomban	108
Angyalka.....	109
Karácsonyi tündérek	109
Még nélküled	110
Szerenád	110
Kipenderítve.....	111
Ősz-esti elégia	111
Enyészet	112
Ma még igen	112
Szikra	112
A halász dala	113
2021 elé	113
Szilveszter	114
A tündérleány balladája	114